

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Sister

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

LIEFDE EN LIST

15 cent.

No. 1210.

Zorgvuldig laadde Raffles opnieuw zijn geweer.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

Uitgave van den ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Leidschegracht 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

LIEFDE EN LIST

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

EEN OVERVAL IN HET GEBERGTE.

Het was bijna negen uur in den avond, toen een kleine troep ruiters behoedzaam voorttrok langs den moeilijken weg, die van de Mexikaansche grensstad El Pazo voert naar het woeste gebergte, waarvan zich de uitloopers op ongeveer drie uren gaans van de stad bevinden.

Het waren vier personen, maar er waren slechts drie rijdieren en de man, die vooraan reed en met zijn speurende oogen de duisternis trachtte te doorboren, die slechts nu en dan een weinig verhelderd werd door het licht van de maan, had een vrouwelijke gedaante voor zich op den zadel, die hij met een arm stevig omknelde had, terwijl hij met de andere zijn paard bestuurde, dat behoedzaam den eenen poot voor den anderen plaatste, en zich meer liet leiden door zijn instinct, dan door de sterke hand van den man, die het bereed.

Want de weg daalde hier, en was als bezaaid met losliggende steenen, die bij de minste aanraking wegrollden en somtijds over den rand heen met groot geraas neervielen in den peilloozen afgrond, die rechts van den weg gaapte.

Ware het dag geweest, dan zou men hebben kunnen waarnemen, dat die vrouw mooi, jong, en gracieus was.

Zij had de schoonste blauwe oogen, die men

zich kan denken, een regelmatig gelaat, tanden als zoovele paalen, en heerlijk, goudblond haar, dat in dikke tressen langs haar wangen golfde.

Die vrouw was Bianca Kirilef, de handlangster van den Moloch, en het was in zijn dienst, dat zij naar El Pazo was gereisd, teneinde te trachten, Raffles daarheen te lokken, en dat was haar ook wonderwel gelukt, door een samenstel van leugens, nadat zij zich had weten in te dringen bij den spoorwegkoning Olaf Kaldrup en diens dochter Sigrid, die reeds eenmaal door Raffles uit de handen van de Bende van het Kwade Oog gered waren. Dat naderhand haar opzet toch mislukt was, hare aanwezigheid op den rug van dat paard, stevig vastgehouden door den man, dien zij had moeten vangen, bewees het voldoende.

Zij deed voor het oogenblik niet de minste poging om te ontsnappen en dacht nog slechts na over hetgeen er zooveen geschied was, zoo plotseling en onverwacht, dat het haar was alsof zij droomde.

In den afgeloopen nacht was een aanval van haar helpers, ten getale van bijna twintig man, op de villa welke Olaf Kaldrup met zijn dochter bewoonde, en waar zich toen Raffles met zijn

beide trouwe vrienden Brand en Henderson bevond, mislukt; zes van de bandieten waren gearresteerd, vier waren er gedood of zwaar gewond, en de anderen hadden ternauwernood en op het laatste oogenblik onder aanvoering van Mike Slogan de vlucht genomen en een schuilplaats gezocht in het diepst van het gebergte, waar zij dien avond hun kamp hadden opgeslagen op een soort tafelberg.

En hier was het geschied, dat het plan om aan het gezelschap van die ruwe kerels te ontsnappen, bij haar rijpte. Niet alleen dacht zij er niet aan voortdurend bij hen te blijven, hun schrale maaltijden te deelen, en in het woeste gebergte rond te dolen, op gevaar af door de politie te worden achterhaald, maar ook vreesde zij voor den aanvoerder, die haar vurig lief had, en die haar zeker vroeg of laat zou weten te dwingen zich aan zijn wil te onderwerpen.

Zij had op een sluwe wijze weten te ontsnappen, haar paard in den steek latend, maar Mike Slogan had blijk gegeven van een nog grooter slimheid, want hij had haar plannen doorzien, hij was haar tersluiks gevolgd, en ver van het kamp had hij haar overvallen.

Op het oogenblik echter, dat zij meende te bezwijken, was plotseling Raffles op het toneel verschenen, dezelfde man, dien zij een doodelijken haat had gezworen, hij had haar uit de handen van den bende-aanvoerder bevrijd, en in het daarop volgend gevecht was Slogan in den afgrond gestort.

Hetgeen Raffles daar bracht, had een zeer eenvoudige reden; hij stond er op zich meester te maken van Bianca, in de overtuiging, dat hij haar zou weten te dwingen het geheim te verraden van den Moloch, dien zij persoonlijk moest kennen.

En zoo kwam het, dat deze zonderlinge stoet daar zwiingend den gevaarlijken weg afdaalde, op den terugweg naar El Pazo, waarvan zij minstens een dagreis verwijderd waren, met inbegrip van de noodzakelijke rustpoozen.

Voor de paarden uit liep een tamelijk groote hond, en het was dit dier, dat Raffles en zijn beide metgezellen weder op het spoor had gebracht van de vluchtelingen, tien of twaalf koppen sterk, nadat Ritmeester Pablo Diego, die de belegerde villa den nacht tevoren met zijn escadron dragonders was komen ontzetten, hoffelijk maar met beslistheid geweigerd had zijn manschappen te wagen aan een gevaarlijken tocht vol hindernissen in het gebergte, dat ook in gewone tijden krioelde van de daar rondzwervende bandieten.

Wat Raffles betreft, onder het voortrijden

dacht hij, met een flauwen glimlach om de lippen, na over hetgeen Sigrid Kaldrup zou zeggen, wanneer hij reeds zoo spoedig terugkeerde met de vrouw, die het doel van zijn gevaarlijken tocht was geweest.

Hoe had zij niet aangedrongen, de blonde dochter van den Spoorwegkoning, dat hij toch zou afzien van een onderneming, die zij dolzinnig noemde, en waarvan zij het nut niet begreep.

En nog meende hij den blik van minachting te zien, waarmede zij den kleinen Mexicaanschen ritmeester had opgenomen, toen deze weigerde met zijn honderd goed bereden dragonders, hetzelfde te doen, waatwe deze drie vastberaden mannen zonder de minste aarzeling besloten.

De gedachten van Charles Brand waren van geheel anderen aard.

Hij reed met Henderson een weinig achteraan, teneinde iedere poging tot ontsnapping van de vrouw te beletten, in geval zij er in mocht slagen zich onverhoeds van het paard te laten glijden.

Brand was verre van gerust.

Hij wist dat er op het rotsplateau achter hen tien mannen waren achtergebleven, goed gewapend, allen bereden, die heel zeker den doodscreet hadden moeten hooren van hunnen aanvoerder, toen deze in het ravijn stortte. Zij zouden ontwaakt zijn uit hun slaap, als zij tenminste sliepen! Zij zouden naar hunne wapens gegrepen hebben, en naar de plek zijn gekomen, waar zij dien kreet hadden gehoord.

Natuurlijk zouden zij ook de vrouw missen en misschien zou er eenige tijd verloren gaan met zoeken in den omtrek naar Bianca Kirilef, van wie zij natuurlijk moesten aannemen, dat zij hunnen aanvoerder in den afgrond had gestooten.

Maar daarna zouden zij den weg afkomen, in de meening, dat Bianca daar langs gevluht was.

En het duurde ook niet lang of hij maakte Henderson deelgenoot van zijn bange voorvoelens.

„Hoorde je daar niets?“ vroeg hij eensklaps, terwijl hij het hoofd ophief.

Beide mannen hielden onwillekeurig even hunne paarden in, maar niets deed zich hooren, dan de regelmatige stap van Raffles' rijdier, het donderend geweld van den bergstroom, die hier dicht in hunne nabijheid naar het dal stroomde, en nu en dan heel in de verte, het klagend huilen van de prairie-honden.

Henderson schudde het hoofd en zeide:

„Ik geloof niet dat ik onraad hoor, mijnheer Brand. Geloof jij dat die kerels, ons zullen volgen?”

„Dat is heel zeker, Henderson, en ik ben er blij om, dat wij althans een half uur voorsprong op hen hebben. Verderop wordt de weg wat vlakker en ik hoop dat wij er dan een goeden galop in zullen zetten. Het gevaarlijkst wordt het op drie uren rijdens van El Pazo. Je herinnert je die plek. Men kan op die hoogte den weg over een lengte van wel bijna vijf kilometers afzien, en dus ook met het geweer bestrijken, tenminste, zoo ver een geweerkogel dragen kan.”

„Dat ziet er niet zeer aangenaam uit, mijnheer Brand,” bromde Henderson, met een blik op wat hij van de jonge vrouw zien kon, die niet bepaald van vriendelijke gevoelens jegens haar getuigde.

De beide mannen hadden hunne paarden weer aangezet, en reden ongeveer een kwartier zwijgend verder, totdat Brand weer begon:

„Het blijkt nu, hoe onze voorgevoelens ons niet bedrogen, James, toen Mylord ons te New-York achterliet, om geheel alleen naar dat ellendige El Pazo te vertrekken, op de ontvangst van het telegram van Miss Sigrid, toen haar vader zoo eensklaps ziek werd.”

„Wij kennen nu den aard van die ziekte wel, mijnheer Brand!” bromde Henderson. „Dat caronje dat daar voor Mylord op het paard zit, had hem iets ingegeven waardoor de oude heer er leelijk aan toe was. Het is mij onbegrijpelijk, dat juffrouw Sigrid haar ook maar een oogenblik heeft vertrouwd.”

Maar Brand zeide hoofdschuddend:

„Dat kunnen wij nu achteraf gemakkelijk zeggen, James, nu wij weten welk een duivelachtig gemoed er in dat schoone lichaam huist, maar ik geloof dat ik juist hetzelfde zou hebben gedaan als Sigrid Kaldrup, en die vrouw, die hier zoogenaamd met haar ouders voor haar genoegen reisde, dadelijk blindelings zou hebben vertrouwd. Zelfs Mylord heeft erkend, dat de eerste indruk dien hij van haar ontving, toen hij hier kwam, buitengewoon gunstig was. Zij deed zich heel bescheiden voor, zij leek heelemaal niet trotsch te zijn op haar verblindende schoonheid, en zij gedroeg zich zoo eenvoudig en bescheiden.”

„Intusschen zitten we met die onschuld opgescheept!” gromde Henderson nijdig tusschen de tanden. „Als dat telegram niet was gekomen, dan zou Mylord nooit naar El Pazo vertrokken zijn. „wij zaten nu nog rustig te New-York, en...”

„Nu druk je je wel erg euphemistisch uit,

Henderson!” zeide Brand, die een lachje niet kon weerhouden. „Een rustig leven daar in New-York was het nu juist niet, want wij hebben als het ware dag en nacht moeten strijden tegen die moordenaars-bende, die zelfs de politie menigmaal te slim af was.”

„Maar het was in ieder geval een stad, mijnheer Brand. Het was geen dekselsch gebergte, met drommelsche afgronden! Je kon er behoorlijk in een bed slapen, en hier zullen wij het op den harden grond moeten doen als er geslapen wordt, wat ik wel haast niet denk.”

Alsof hij antwoord kreeg op dien uitroep, klonk er plotseling een gewerschot, dat luid weerschalde tusschen de rotswanden en onmiddellijk daarna klonk de rustige stem van Raffles:

„Daar zijn ze, vrienden! Zet je paarden zoo-veel mogelijk aan, we moeten tot iederen prijs die kleine hoogte daarginds trachten te bereiken, voor zij nog vaak kunnen schieten. Wij zullen dadelijk in de schaduw zijn.”

„Gij zijt toch niet gewond, Mylord?” riep Henderson angstig uit.

„Alleen mijn hoed, James! Stel je dus maar gerust!”

De drie mannen zetten haastig hunne paarden aan, ofschoon de weg al weder begon te stijgen, en de dieren reeds vermoeid waren van den langen tocht, dien zij achter den rug hadden.

Nog twee malen herhaalde de echo den klank van een gewerschot en toen bereikten zij de schaduw, en een oogenblik daarna een hoog gelegen punt van den weg, die hier aan weerszijden begrensd was door manshooge rotswanden, van een grilligen vorm, die nu en dan plotseling ophielden, om een eind verder weer te beginnen.

Raffles hield hier zijn paard in en wendde zich tot de vrouw die voor hem op het zadel zat, en die onbewegelijk in zijn arm rustte, met de woorden:

„Het spijt mij zeer, dat ik u aan deze onaangenaamheden moet blootstellen, Senora, maar het is nu eenmaal niet anders! Gij zult moeten meehuilen met de wolven in het bosch.”

„Zet mij neer, ik keer naar hen terug, en ik zweer u, dat ik u nooit meer een stroobreed in den weg zal leggen,” zeide Bianca, terwijl zij hem vol in het gelaat zag.

„Het aanbod klinkt verleidelijk genoeg, maar ik zal er toch niet op ingaan, Senora!” antwoordde Raffles koeltjes. „Gij gelooft toch zeker niet dat ik deze levensgevaarlijken tocht ondernomen heb met het doel om mij van u

meester te maken om u dadelijk daarna weder de vrijheid te hergeven?"

„Zooals gij wilt! Ik hoop voor u dat gij er geen spijt van zult hebben! Ik vind het echter weinig hoffelijk van u, dat gij een vrouw blootstelt aan het gevaar, door een kogel te worden getroffen."

„Madame, uw woorden klinken wat zonderling in den mond van een vrouw, die ik slechts weinige uren geleden mocht redden uit de klauwen van een man, die het slecht met haar voor had. Gij vergeet dat hier een dwingende macht in het spel is, die ik niet kan beheerschen. Het zijn uw eigen collega's, die daar schoten op een wijze die boven mijn lof verheven is, getuige het kogelgat in mijn hoed."

„Blijven wij hier?" vroeg Brand ongeduldig.

„Ja, de plek lijkt mij hier bij uitstek geschikt om tegenstand te bieden."

„Tegenweer bieden?" herhaalde Brand langzaam. „Bedoel je daarmee dat je van zins bent met die overmacht den strijd aan te binden?"

„Hoe is het toch mogelijk dat je zoo slecht weet te onderscheiden!" verweet Raffles hem hoofdschuddend. „Niet ik bind den strijd aan, dat doet men daarginds aan de overzijde!"

„Goed en wel, je wilt vechten, terwijl het verstandiger zou zijn zoo snel mogelijk door te rijden, en ons buiten schot te stellen! De voorzichtigheid is in vele gevallen de beste vorm van den moed!"

„In dit geval dan toch zeker niet! Zie maar eens achter je! Wij bestrijken thans den weg over een afstand van minstens twee honderd meter, de maan schijnt er op, en het is schier onmogelijk op deze plek een omtrekkende beweging te maken en ons in den rug aan te vallen. Gaan wij echter verder, dan verandert de toestand volkomen in ons nadeel, want van hier strekt de weg zich weder over verren afstand kaarsrecht uit, en tevens begint hij weer te dalen. En verderop zijn tal van goede plekken vanwaar een behendig schutter ons van bovenaf een kogel kan achterna zenden! Gevochten zal er toch moeten worden, hunne paarden zijn beter uitgerust dan de onze, en dan doe ik het liever op een punt, waar de strategische en de tactische voordeelen aan mijn kant zijn!"

„Zullen wij te paard vechten?"

„Praat geen onzin, Brand! Wij zullen dekking zoeken achter deze rotsblokken, die er uitmuntend voor geschikt zijn, en wij zullen schieten, zoodra wij daartoe een goed doelwit hebben. Afgestegen, en niet langer gepraat, want zij behoeven niet ontijdig te weten waar

wij ons bevinden. Senora, ik zal tot mijn groot leedwezen verplicht zijn u te beletten misbruik te maken van onzen toestand, en naar uw kornuiten terug te vluchten. Henderson, het is geen aangenaam werk, maar ik zal je moeten vragen deze vrouw stevig aan een van die boomen daarginds vast te binden. Zij is zoo gevrijwaard tegen de kogels van haar vrienden!"

„Dat is jammer genoeg!" bromde Henderson, terwijl hij afsteeg, het touw aan zijn zadelpknop losmaakte, en daarmede Bianca Kirilef aan den hem aangewezen boom vastbond, na haar tamelijk onzacht van Raffles' paard te hebben getrokken.

Het was hier donker, in de schaduw van den rotsmuur, maar toch zag hij het fonkelen van haar oogen en hij lachte grimmig.

„Ja, kijk jij maar, juffie!" zeide hij, haar met den rug tegen den boom plaatsend en behendig het touw vastknoopend. „Als je kon zou je mij de oogen uitkrabben, jij wilde boschkat. Je mag over me denken wat je wilt, maar ik hoop van harte, dat je eigen kornuiten je nog eens levend zullen villen, en van je huid reclameportefeuilles maken!"

Hij legde stevig den laatsten knoop, keek haar nog eens aan, en vervolgde:

„Ja, mooi ben je, dat zal niemand ontkennen! Maar het is aan jou niet besteed!"

Deze kunstbewerking had nauwelijks een minuut geduurd, want Henderson had in den loop der jaren een groote bekwaamheid verworven in het omgaan met dergelijke praktische middelen om een vijand tot onbeweeglijkheid te noodzaken, en toen hij zich weder tot Raffles en Brand wendde, hadden deze de paarden reeds achter een zeer hoog rotsblok vastgebonden, waar zij veilig zouden zijn tegen de kogels, en, als zij wilden, konden rusten en wat knabbelen aan het korte gras, dat hier en daar uit de rotsspleten groeide.

De weg zelf was hier omstreeks drie meter breed, en aan weerskanten lagen aan den voet van den rotswand grillig gevormde blokken, die zich er uitstekend toe leenden, om er zich verdekt achter op te stellen.

De drie mannen hadden hunne geweren gegrepen, zich rijkelijk van munitie voorzien, en wachtten nu gelaten af wat er zou geschieden.

Een kwartier later maakte zich aan het andere einde van den door de maan verlichten weg een gedaante los uit de duisternis.

Het was een ruiter, die behoedzaam naderbij kwam.

Langzaam bracht Raffles zijn geweer aan den schouder.

TWEEDE HOOFDSTUK.

DE BELEGERING.

Het schot knalde, en als een verre donder werd het door de rotsmuren weerkaatst. Het paard steigerde, de berijder gaf een korten schreeuw, gleed ruggelings van zijn rijdier en stortte ter aarde.

Een gehuil van woede weerklonk, en het volgend oogenblik sloegen een dozijn kogels, in het wilde afgevuurd, te pletter tegen de rotsblokken, waarachter de drie mannen zich verborgen hadden.

Geen der bandieten vertoonde zich.

Maar het paard van den gevallen liep uit eigen beweging zoo snel het kon den weg op, en voegde zich een oogenblik later door zijn instinct gedreven, bij de drie dieren achter het groote rotsblok, die daar rustig het droge gras beknauwden.

„Dat is een paard meer!” zeide Brand lakoniek. „Nu ben je tenminste verlost van het gezelschap van die dame, ofschoon menigeen je dat zeker benijd zou hebben.”

„Kwestie van smaak!” merkte Raffles langs zijn neus op. „Je begrijpt wel dat ik in haar meer het tijdelijk getemde roofdier zag, dan de mooie vrouw. Maar nu zullen wij liever op-letten inplaats van over haar te spreken. Henderson, ze is toch goed vastgebonden, hoop ik?”

„Zij kan zich alleén los maken, als zij den boom mee uit den grond trekt, en al weet ik zeker dat zij naaste familie is van den duivel, dat kan ze toch zeker niet!”

En nu zwegen zij allen, en tuurden met alle inspanning in de duisternis.

Zij bevonden zich in een zeer gevaarlijken toestand, ook al was het bijna ondenkbaar dat de bandieten het zouden durven wagen hunne positie te omsingelen, want paden waren er hier niet, met uitzondering van den hoofdweg, en dien zouden zij onmogelijk kunnen volgen, zonder zich telkens bloot te stellen aan het gevaar door een welgerichten kogel te worden neergelegd.

Maar zeker waren zij hier toch niet van. Het was zeer wel mogelijk, dat enkelen van die schurken alle geheimen van het gebergte kenden, de minste sluipwegen, de smalste paden!

In elk geval was die stilte verdacht.

De bandieten hielden nu zeker krijgsraad, en daar zij wel begrepen dat zij onmogelijk recht uit konden gaan, zouden zij zeker het onmogelijke beproeven, om in den rug van den vijand te komen.

Rechts was dat volkomen buitengesloten, tenzij de aanvaller over een afstand van minstens een half uur rijdens terug ging, want tot zoover strekte zich aan de rechterzijde van den weg een zeer hooge en steile rotswand uit, die zelfs voor den stoutsten klauteraar onbeklimbaar was.

Hier hadden zij dus weinig gevaar te duchten.

Links was de toestand iets anders. Daar, waar de bandieten zich nu moesten ophouden, bevond zich links de afgrond, maar hij was hier niet zeer diep en men kon langs een niet al te steile helling naar beneden afdalen, over den bodem van het ravijn verder gaan, en dan verder op weder naar boven klauteren.

Dit echter was een onderneming, die alleén door stoutmoedige mannen kon worden op touw gezet, en daarenboven zou zij zeer veel tijd in beslag nemen. Er zouden zeker wel minstens drie uren verlopen, voor die gevaarvolle klimpartij voleindigd was.

De drie mannen konden er dus wel op rekenen, eenige uren lang met rust te worden gelaten, en toch beviel die stilte hun geenszins, die zoo plotseling gevolgd was op dat eerste schot, en het salvo dat daar als antwoord op was gekomen.

„Wanneer breekt de dag aan op deze breedte?” vroeg Brand op fluisterenden toon, zonder zich te verroeren en langs den loop van zijn geweer turend, die in een uitholling tusschen twee rotsen rustte.

„In dit jaargetijde wordt het hier omstreeks drie uur in den morgen dag, misschien een half uur later. Het is nu echter pas half tien, en in dien tijd kan er heel wat gebeuren.”

Hij hief voorzichtig even het hoofd op, en keek over de borstwering heen, den smallen weg af.

Er was daarginds niets meer te zien, geen enkel teeken van leven deed zich voor. De bandieten beseften zeker ook reeds alle voordeelen van de positie, welke de vijand had ingenomen, en werkten nu een plan van aanval

uit, dat met zoo weinig mogelijk offers ten uitvoer kon worden gebracht.

Aan zijn paarden had hij volstrekt niets, en het zou eenvoudig een slachting worden, als hij wilde trachten in een woesten galop de paar honderd meters af te leggen, die hem van de stelling van den vijand scheidde. Deze had slechts in den hoop te schieten, zonder zelfs te mikken en niemand zou er levend aan den anderen kant komen.

Ruim een uur later begrepen de drie verdedigers van de vesting, waarom de vijand zich zoo rustig had gehouden.

De maan was gedaald, en nu was de geheele weg van begin tot einde in duisternis gedompeld, terwijl het licht van de vorstin van den nacht zooeven nog voldoende licht verspreidde om iedere beweging aanstonds te verraden.

„Dat ziet er leelijk uit!” bromde Brand. „Ik kan nu volstrekt niet meer zien! Jij kunt in het donker de dingen beter onderscheiden, Edward! Kun je iets zien?”

„Weinig of niets Brand!” antwoordde Raffles mistroostig. „Zij kunnen nu langs den rechter rotsmuur naderbij sluipen, en tot op een afstand van tien meters komen, en nog dichterbij, voor wij hen ontdekken! De maan laat ons leelijk in den steek, en het ergst is, dat zij den weg achter ons nog altijd verlicht, want daar is de rotswand aanzienlijk veel lager. Wij kunnen dus niet te paard vluchten, omdat we dadelijk zouden worden gezien. Maar al verlaat de maan ons, ik heb toch nog wel iets, dat haar licht kan vervangen!”

Hij tastte in den zak van waterproof die naast hem lag, en nam er een langwerpig voorwerp uit, dat er eenigszins uitzag als een scheepskijker, of een kaleidoscoop.

Hij bevestigde het boven op den loop van zijn Winchester, met een paar klemveeren en zeide glimlachend tot Brand:

„Dit is een vinding van dien Duitschen jager op grof wild, Schneider heette hij geloof ik, die zulke voortreffelijke foto's heeft weten op te nemen van leeuwen in Afrika, tijgers, jaguars en olifanten. Hij stelde zijn fotografietoestel van te voren in op een plek waar hij wist dat het wild des nachts moest passeeren op zijn weg naar de drinkplaats, spande over dien weg een stevige draad, die in verbinding stond met zijn bliksemlicht apparaat, en de leeuw of de tijger nam als het ware zijn eigen foto! Het kwam natuurlijk ook wel voor dat hij des nachts van zijn geweer moest gebruik maken, en daartoe had hij op den loop een soort electriche fakkels bevestigd, met een sterk licht, op deze wijze!”

Raffles drukte op een knopje, en een smalle lichtbundel, maar van vrij groote kracht doorboorde de duisternis.

„Hij behoefde nu niets anders te doen, dan den lichtstraal te richten op den kop van den tijger en den trekker over te halen. Onvermijdelijk werd het dier dan in de hersens geschoten en was onmiddellijk dood.”

Nog terwijl hij sprak had hij het geweer langzaam heen en weer bewogen, en de lichtstraal tastte als het ware den rotsmuur af, — totdat zij eensklaps gevestigd bleef op een donkere gedaante, die op een afstand van ternauwernood zestig meters kwam aansluipen, met een revolver in de vuist en gereed om te schieten.

De gedaante bleef een oogenblik verschrikt stilstaan, toen de smalle lichtbundel haar bereikte, maar reeds knalde het schot, een heesche schreeuw klonk, en de gedaante maakte een lichtsprong, sloeg wild met de armen, viel voorover en bleef roerloos liggen.

„Dat is een prachtig ding!” riep Henderson vol bewondering uit. „Heeft u er daar niet meer van, Mylord?”

„Nee, helaas, en het zal mij een les zijn in het vervolg voorzichtiger te zijn!” antwoordde Raffles. „Intusschen zouden wij zonder dit eenvoudig instrumentje ons de bende mischien al op den hals hebben gehaald, zij waren al een goed eind onderweg.”

Hij liet den lichtbundel nogmaals over den weg spelen maar kon niets anders meer ontdekken dan een gestalte, die op ruim honderd meters afstand zoo snel mogelijk vluchtte.

„Ik geloof dat zij van dat onnoozele electriche lampje niets moeten hebben!” zeide Brand vergenoegd. „Misschien zien zij er wel voor goed van af, en laten ons verder met rust.”

Inderdaad geleeke het wel, alsof geen der tegenstanders het nogmaals waagde voort te gaan in de richting van de versperring, waarachter hunne vijanden hadden plaats genomen, terwijl zelfs de duisternis niet voldoende scheen te zijn om met kans op welslagen een aanval te kunnen ondernemen. De bandieten kregen nu voor de eerste maal te doen met een moderne uitvinding, waarvan zij alle gevaren onmiddellijk begrepen. Met bijna bijgeloovige vrees keken zij van hun veilige schuilplaats uit naar het beweginglooze lichaam van den getroffen, die op zijn rug lag uitgestrekt, de armen ter zijde, als een gekruisigde, en naar den donkeren nachthemel staaarde, terwijl op zijn voorhoofd een klein, rond, rood gat te zien was, anders niet.

De fatale kogel had hem met onfeilbare zekerheid aanstonds gedood.

DERDE HOOFDSTUK.

TER ELFDER URE.

Weder verliep er bijna een half uur, zonder dat zich iets bijzonders voordeed.

Maar die stilte zeide toch den drie mannen weinig goeds.

Liever hadden zij gezien, dat de bandieten onder luid geschreeuw een stormaanval zouden wagen, nu de gelegenheid gunstig was en de weg in duisternis was gedompeld.

Niemand hunner vijanden scheen er echter op gesteld te zijn, het noodlottige lichtpuntje van de electriche lantaarn op zijn lichaam gevestigd te zien met de zekerheid, een seconde later niet langer tot de levenden te behooren.

Maakten zij een omtrekkende beweging?

Indien dit zoo was, zou er minstens toch een uur moeten verlopen, in het allergunstigste geval, alvorens de schelmen in den rug van de stelling zouden zijn gekomen.

Dan zou het echter nog donker zijn, en niet zonder vrees zag Raffles dat oogenblik te gemoet, waarop die omtrekkende beweging geëindigd zou zijn.

En hij begon zijn maatregelen te nemen.

Achter hen, daar, waar zij achter de beschermende rotsblokken lagen neergeknield, was de weg over minstens een vijftigtal meters bijna volkomen recht en vlak.

Zooals gezegd echter, bevonden zich hier en daar naast den weg groote rotsblokken, reusachtige steenen van grillige vorm, die daar duizenden jaren geleden waren neengerold, komende van de hoogste toppen, bij een of andere vulcanische uitbarsting.

Indien het mogelijk ware deze kolossale stukken steen te verplaatsen, zoodat de drie mannen zich dan als het ware tusschen een dubbele borstwering zouden bevinden, dan zouden zij althans tijdelijk een zekere mate van veiligheid hebben verkregen.

Wat de paarden betreft, voor die dieren kon weinig worden gedaan, helaas, want waar zij stonden, en nog altijd rustig graasden, was het geheel en al open, op de weinige, kortstammige boomen na, en men zou de dieren niet kunnen verplaatsen, zonder gevaar van een kogel te loopen, en moest ze laten waar ze waren. Trouwens, iedere plek was even goed

of even slecht als deze. Raffles wendde zich tot Henderson, en vroeg met een veelzeggende blik:

„Zie je die zware steenen daarginds, Henderson? Terzijde van ons?”

„Om u te dienen! Moet ik ze gaan halen?”

„Als je zoo goed zou willen zijn!”

„Wij gaan ze zeker naar beneden rollen!” riep de reus opgewonden uit.

„Het denkbeeld is nog zoo slecht niet, James,” antwoordde Raffles glimlachend, „maar wij zullen het toch maar niet toepassen, omdat wij alles in het wilde zouden moeten doen, op goed geluk, terwijl wij bijna zeker weten, dat de vijand zich niet of niet meer op den weg ophoudt, maar er naast, bij den voet van den rotsmuur. Het zou dus al heel toevallig zijn, als zulk een rotsblok hen raakte. Neen, ik heb ze ergens anders voor noodig, wij zullen er een tweede borstwering in onzen rug van maken. Maar geloof je niet dat ze te zwaar zullen zijn?”

„Ja, dat zal nog wel meevallen, Mylord!” antwoordde de reus met zijn goedig lachje. „Ik kan het in ieder geval eens probeeren.”

Reeds had hij zijn geweer tegen de rotsen gezet, en nu sloop hij in bukkende houding heen, totdat hij het eigenaardige veld terzijde van den weg had bereikt, dat letterlijk bezaaid was met rotsblokken van allerlei vorm en grootte.

Hij koos er een uit dat hem voor het doel goed geschikt leek en dat weinig minder dan een halve meter hoog was, en even breed, duwde er uit alle macht tegen met zijn geweldige handen, en rolde het voort in de richting van de natuurlijke borstwering waarachter zij zich tot dien tijd verdedigd hadden.

Het werkje was lang niet zonder gevaar, want indien de bandieten nu weer begonnen te schieten, zouden zij hem wellicht raken, daar hij op die plek niet beschut was door het gesteente van de rots.

Maar de zware steen kwam steeds nader, terwijl Henderson zachtjes kreunde van inspanning, het blok woog zeker wel 400 K.G. en een oogenblik later brachten de drie mannen den zwaren steen in de goede positie, omstreeks

een meter achter de eerste borstwering.

Henderson keerde terug, rolde een tweeden steen aan, die naast den eersten werd geplaatst, en zoo ging het bezwaarlijke werk rusteloos voort totdat er, dwars op den weg staande, en er voor een deel overheen reikend, een soort van kunstmatige holle weg was ontstaan, bijna zes meter lang en ongeveer een meter breed.

Het was moeilijk geweest, de tweede laag steenen aan te brengen, daar zelfs Henderson met zijn geweldige kracht geen kans zou hebben gezien om rotsblokken van een halve ton op te lichten, en men had zich dan ook moeten vergenoegen met kleinere steenen, die wat gemakkelijker te hanteren, en voor het doel toch volkomen geschikt waren.

Men kon tusschen de beide borstweringen wel is waar niet overeind staan zonder gevaar te loopen, door een kogel te worden getroffen, maar knielende of bukkende zou men zich ook goed kunnen verdedigen.

Nu en dan had men het werk moeten staken omdat de vijand, die iets verdachts meende te hebben gehoord, plotseling op goed geluk heftig begon te schieten, en dan moest men telkens weder wachten, alvorens met den arbeid verder te gaan.

Het was nu bijna half een in den nacht, het werk had langer geduurd dan waarop men rekende, en ieder oogenblik vreesde Raffles onverhoeds in den rug te worden aangevallen.

Nog nimmer hadden de drie mannen zoo zeer verlangd naar het eerste kriecken van den dageraad, die het mogelijk zou maken, den toestand duidelijk te overzien.

Deze duisternis die hen thans van alle kanten omgaf, nu de maan voor goed achter de bergkammen verdwenen was, bergde allerlei onbekende gevaren in haar schoot, die zich plotseling konden voordoen en waartegen zij zich niet hadden kunnen wapenen.

Als dreigende reuzen stonden de rotspieken somber afgeteekend tegen den donkerblauwen hemel en schenen de wacht te houden bij de drie mannen, opdat zij niet zouden ontsnappen uit den val, dien het gebergte voor hen had opgesteld.

Toen zij nog omstreeks tien minuten roerloos hadden gewacht, Raffles met het gelaat naar de zijde van El Pazo gewend, de beide anderen naar den tegenovergestelden kant, en poogden de vijandige duisternis met hun blikken te doorboren, vroeg Brand op zachten toon, als vreesde hij te worden beluisterd:

„Als wij eens trachten, Edward, ongemerkt hier vandaan te komen? De weg is thans zoo

pikdonker, dat men ternauwernood een hand voor oogen kan zien.”

„Daartoe is het thans te laat, Charles, en een half uur geleden werd de weg nog door de maan beschenen, zoodat de scherpschutters onder de bandieten ons zonder twijfel zouden hebben neergelegd. En thans kunnen wij het niet doen omdat de kerels nu den tijd hebben gehad, hun omtrekkende beweging te voltooien. Het dient tot niets, ons zelve bloot te stellen aan het gevaar van uit een hinderlaag overhoop te worden geschoten. Het beste is, dat we hier blijven, zoo lang we kunnen.”

Raffles ontving het antwoord op deze beweging uit een geweerloop. Een kogel sloeg plat tegen de pas opgeworpen borstwering, waarachter hij stond, en werd aanstond gevolgd door drie, vier anderen.

Het was duidelijk dat die kogels maar op goed geluk werden afgeschoten, maar zij bewezen een hoogst belangrijk feit, dat een deel van de bandieten er inderdaad in geslaagd was wie weet met hoeveel gevaar en inspanning de omtrekkende beweging door het ravijn te voltooien.

Raffles overtuigde zich kalm dat zijn Wincester van zijn zeven patronen voorzien was en zeide toen:

„Je ziet dat de vijanden mijn woorden ondersteunen! Zij kunnen natuurlijk nog niets onderscheiden en zij schieten slechts in de hoop dat een toevalstreffer ons wel vroeg of laat zou raken.”

„Ik acht de kans daarop zelfs met onze borstwering niet gering,” hernam Brand ongerust, „want die opeengestapelde rotsblokken vertoonen hier en daar openingen, groot genoeg om een kogel toegang te verschaffen!”

„Wij zijn in de hand van dezelfde macht, Brand, die ditzelfde ontzaglijke gebergte heeft geschapen!” zeide Raffles eenvoudig. „Moeten wij hier sterven, dan was het zoo beslist, en wij mogen niet murmureeren! Maar voor den drommel, hoeveel kerels zijn daar achter ons wel?”

De vraag werd hem ingegeven door de omstandigheid dat plotseling een waar salvo losknetterde, dat letterlijk een regen van kogels uitstortte over de belegerden. Een deel van die projectielen floot fluitend voorbij, en de overigen sloegen met een geluid als een doffen zweeps slag plat tegen de steenen van de borstwering, en deden hier en daar kleine schilfers afstuiwen.

„Zij zullen toch niet allen in onzen rug zijn gekomen?” riep Brand opgewonden uit.

„Dat zou een onhandige zet zijn geweest!”

meende Raffles hoofdschuddend. „In hun geval zou ik mijn kleine legermacht, in twee gelijke deelen hebben gesplitst, en de eene helft hebben achtergehouden, om de andere ter omsingeling uit te zenden. Ik begrijp er niets van, dat salvo wekte den indruk alsof er wel minstens twintig kogels werden afgevuurd. Zouden zij hulp hebben gekregen?”

Alweder kwam het antwoord afdoende en snel, thans in den vorm van een zestig kogels, thans weder van de voorzijde afgeschoten.

„Ja, daar moet zich een tweede bende bij hebben aangesloten,” riep Brand uit, „het begint er leelijk voor ons uit te zien.”

„Ik denk aan de vrouw,” hernam Raffles ernstig. „Zij zou toch niet geraakt kunnen worden, op de plek waar wij haar aan den boom hebben gebonden?”

„Dat is bijna onmogelijk, Mylord!” bromde Henderson. „Die boom is aan alle kanten door tamelijk hooge rotsen omgeven. Zij zou alleen maar geraakt kunnen worden, als die kerels ons in de flank zouden aanvallen, en ik wil u wel zeggen, dat het er naar mijn meening heelmaal niet op aan zal komen!”

„Zij is en zij blijft een vrouw, Henderson, dat mogen wij nooit vergeten!” zeide Raffles kortaf.

„Mylord noemt haar een vrouw, en ik zeg dat zij erger is dan een duivelin!” protesteerde Henderson, maar heel zachtjes en tegen Brand, die alleen maar bevestigend knikte.

Intusschen liet zich de toestand hachelijk aanzien.

Er kon niet meer aan getwijfeld worden, de bandieten hadden, waarschijnlijk louter bij toeval, hulp ontvangen van een andere bende, die in de nabijheid gelegerd was, door het schieten aangelokt, en aanstonds gemeene zaak had gemaakt met de anderen, toen zij hoorden, waarom het ging.

En toch kon men voorloopig niets anders doen dan afwachten.

Het dient tot niets op goed geluk in de duisternis te schieten, met één kans op de duizend, dat men iets zou raken.

Brand wendde den blik naar het Oosten.

Het kwam hem voor, dat in die richting de hemel zich een weinig lichter begon te kleuren.

Misschien nog een half uur, dan was het al licht genoeg, om de naaste omgeving te kunnen overzien.

Dit zenuwslopende wachten putte hen slechts uit, want elke seconde moest het gevaar onder het oog worden gezien dat een groote overmacht zich onverhoeds op hun stelling zou storten.

Daarom alleen ook losten de drie mannen nu en dan een schot, maar niet te vaak, om hun munitie te sparen.

Een kwartier verstreek onder de grootste spanning en nog was er niets geschied.

Heel langzaam begonnen de omtrekken van de rotsen zich wat scherper af te teekenen tegen den steeds lichter wordenden hemel.

Alles wees er op, dat een stralend schoone dag ging aanbreken.

Reeds begon de koude van den nacht te wijken, die de mannen had genoodzaakt hunne slaapdekens om hun schouders te slaan, en hier en daar werd al een vogel vernomen, die den nachtdauw van zijn veertjes schudde en zijn keeltje beproefde.

En in de zachte stilte die hier tusschen de bergtoppen hing klonk plotseling de krijschende stem van Bianca Kirilef, die zoo hard zij kon schreeuwde:

„Hierheen mannen! Volg den weg, die over het rotsplateau gaat, dan kun je hen van opzij ook te pakken nemen! Zij hebben een tweede borstwering gemaakt, en als jullie schieten van waar je nu bent helpt 't geen steek! Zij hebben mij vastgebonden! Komt mij bevrijden, jongens!”

„O, die duivelsche feeks!” riep Henderson, terwijl hij een beweging maakte alsof hij de kleine stelling wilde verlaten, om de vrouw tot zwijgen te brengen. „Hoe heeft zij zich van die prop in haar mond kunnen bevrijden?”

„Blijf hier, Henderson!” beval Raffles streng. „Het is nu toch te laat. Zij heeft tijd in overvloed gehad om die prop stuk te kauwen. Gelukkig wordt het langzamerhand dag, als wij het nog een kwartier kunnen volhouden, zullen zij ons tenminste niet onverhoeds kunnen aanvallen. Laat haar dus maar rustig schreeuwen.”

De bandieten moesten hebben gehoord wat de vrouw riep, want dadelijk hield het schieten op.

De drie mannen bukten zich zoo dicht mogelijk naar den grond.

Zij begrepen wel, waarop de vrouw doelde, toen zij hare waarschuwing had uitgescreuwd. Reeds bij de nadering van den ravijnweg, den dag tevoren, toen het nog dag was, hadden zij juist op deze plek een soort van zijpad ontwaard, dat zich door de rotsen slingerde, en dat omstreeks een kwart mijl dichter bij El Pazo een aanvang scheen te nemen.

Het was onbeklimbaar voor paarden, maar voor menschen die geen last hadden van dui-

zeligheid was het uitstekend bruikbaar. Alleen, men moest weten dat het er was!

Bianca wist het blijkbaar, en had het nu de hulptroepen toegeschreeuwd, die daar zoo plotseling ten tooneele waren verschenen, en van welker sterkte de drie belegerden niet het geringste vermoeden konden hebben.

Evenmin wisten zij, hoe lang dat kleine pad was, en zoo zaten zij in groote spanning te wachten op de dingen die onvermijdelijk komen moesten.

Nog nimmer had het opgaan van de zon hun zoo traag toegeschenen.

Langzaam, langzaam weken de nevelen van den nacht, en het gebergte trad alsof de decoratie op een tooneel bij kleine beetjes verlicht werd, uit de ochtendnevelen te voorschijn.

Het was nu reeds mogelijk de dingen op een afstand van vijftig meter tamelijk duidelijk te onderscheiden, en zij meenden onder aan den weg die naar de voormalige kampplaats van de bandieten leidde, flauwtjes eenige beweging te zien.

Brand, de beste schutter, vuurde onmiddellijk, en een luid uitgekrijschte schreeuw bewees hem, dat zijn schot doel had getroffen. Het werd aanstonds ook in hun rug beantwoord, en weder hagelde het kogels op de beide rijen rotsblokken die hen thans nog beschermden, maar wie kon zeggen voor hoe lang?

Bijna een half uur verstreek aldus, en het was nu zoo licht, dat zelfs de verste toppen, in een teeder rose schijnsel gehuld, zichtbaar werden voor het oog.

De zon, hoewel hier nog onzichtbaar, was eindelijk doorgebroken!

Het was kwart over tweeën in den morgen.

En juist op dat tijdstip klonk van terzijde een schot, en een kogel boorde een gat in den hoed van Henderson, die zich het meest naar rechts had opgesteld.

„Terug!” beval Raffles kortaf. „Wij worden in de flank aangevallen! Tracht zooveel mogelijk dekking te zoeken achter de rotsblokken! Henderson, werp een paar van de zware aan de zijde vanwaar geschoten werd in onzen loopgraaf, wellicht bieden zij nog eenigen afweer!”

Zoo vlug hij kon gehoorzaamde de reus en een paar zware blokken die den bovenkant van de achterste borstwering hadden helpen vormen, gleden naar beneden, en sloten nu hunne stelling ook aan de derde zijde af. Het was echter slechts een zeer gebrekkige afsluiting, want al te veel van de groote steenen mochten er niet verwijderd worden, uit vrees dat dan de

kogels den belegerden in den rug zouden treffen.

Men kon nu niet meer twifelen, de schelmen, door de vrouw op de hoogte gebracht van den toestand, hadden het rotspad gevolgd, en waren thans ongezien in de flank van den tegenstander gekomen.

Een tweede schot viel, en boven een rotsblok steeg een klein rookwolkje op. Brand had het waargenomen, hief langzaam zijn geweer op, in geknielde houding achter de zoo pas opgeworpen steenstapel, en wachtte.

Een hoofd en een geweerloop verschenen voor een kort oogenblik boven de rots, waar zooeven het rookwolkje zichtbaar was geweest. Brand drukte af. Een rauwe kreet weerklonk, hoofd en geweerloop verdwenen eensklaps.

Maar er moesten daar nog meer mannen zijn die goed verschooten zaten, want het volgende oogenblik klonken snel achtereen vijf of zes schoten, en een kogel schampte Raffles aan de kin, terwijl een tweede nogmaals den hoed van Henderson tot doelwit koos, en dit kleedingstuk doorboorde.

„Wij zijn hier gelukkig in een warm klimaat!” zeide de reus grimmig, „en het is goed dat de hoed zoo hoog is, anders zou de kogel mij zeker door de hersens zijn gegaan!”

Nog viel een schot en bijna op hetzelfde oogenblik uitte Bianca een schreeuw van pijn en woede, en gilde:

„Vervloekte ezels! Ben ik er niet meer? Jullie hebben mij geraakt!”

Het kon ook bijna niet anders, de boom, waaraan de vrouw was vastgebonden, bevond zich juist in de vuurlijn!

„Je verdiende loon, caronje!” bromde Henderson, maar hij deed het wijselijk zoo zacht, dat Raffles hem niet kon verstaan.

„Ga de koorden los maken, James, die de vrouw vastbinden, en breng haar hier!” beval Raffles rustig.

„Haar hier brengen, Mylord?” herhaalde de reus op een toon van ongeloof.

„Je hebt mij toch wel verstaan? Ik wil niet dat zij getroffen wordt!”

„Maar waarde Edward,” zoo liet de stem van Brand zich hooren, „dan behoeven de schurken toch niets anders te doen, dan het vuren te staken!”

„Het is mogelijk, maar ik wil niet aan een vrouw, en zeker niet aan deze, mijn behoud te danken hebben!” hernam Raffles koeltjes. „Bovendien is zij misschien gewond. Doe wat ik zeg, Henderson!”

Het was de eerste maal in zijn leven, en nader-

hand werd hij vuurrood, telkens als hij aan dat oogenblik met tegenzin terugdacht, dat de reus op het punt stond een bevel van zijn meester in den wind te slaan. Maar voor hij nog iets kon zeggen, had de blik van Raffles hem getroffen, en die was zoo striemend, zoo ijskoud tevens, dat Henderson als het ware ineenkromp, en zonder een woord te zeggen de loopgraaf wilde verlaten.

Maar hij had nauwelijks zijn hoofd opgestoken, of het regende kogels, die hem om de ooren floten, en het mocht een wonder heeten, dat hij niet geraakt werd.

Hij bukte zich haastig, en zwiingend bevestigde Brand zijn zakdoek aan den loop van zijn geweer, en stak dit omhoog.

Vruchteloze moeite! Niet zoodra had Henderson zich weer in beweging gesteld of er werd van alle kanten gevraagd.

„Wil je hem laten dooden, Edward?” vroeg Brand, Raffles strak aanzien.

Een oogenblik stond Raffles met gefronste wenkbrauwen en over elkaar geslagen armen naar de vrouw te zien, die klaarblijkelijk in den arm getroffen was, en wier wit sporthemd rood gekleurd werd en toen zeide hij op doffen toon:

„Je hebt gelijk. Die schurken schijnen zich om niets anders te bekommeren dan om ons te kunnen dooden. Wij hebben gedaan wat wij konden, en meer kan men van niemand verlangen.”

Intusschen werd de toestand nu zeer gevaarlijk, want er was nu bijna geen plaats meer in de korte loopgraaf, waar men zich nog eenigszins veilig kon achten.

Het was een groot geluk te noemen, dat zij ietwat schuin lag ten opzichte van den weg, anders waren de belegerden onherroepelijk ten offer gevallen aan de kogels die van terzijde op een afstand van ongeveer tachtig meters, op hen werden afgezonden.

De hulptroepen durfden zeker niet naderbij komen, want het laatste gedeelte van het smalle voetpad, dat hoog over de rotsen liep, lag volkomen ongedekt, en men had hun zeker gezegd, dat zij met uitmuntende schutters te doen hadden, waaronder zich een man bevond, die tijdens den grooten oorlog als scherpschutter had dienst gedaan en op vierhonderd meter onfeilbaar zijn man neerlegde.

Toch kon deze toestand onmogelijk lang blijven duren, want het moest erop uit loopen dat de aanvallers langs allerlei sluipwegen naderbij zouden komen en dan van alle kanten tegelijk een bestorming zouden wagen.

De belegerden maakten zich zoo klein mogelijk, en gebruikten de geringste kans, om hun geweer af te vuren, en dan was het meestal raak ook.

En Bianca was nog niet bewusteloos, en had nog meer dan kracht genoeg, om bij elk van die schoten verwenschingen uit te braken die men zeker niet verwacht zou hebben uit den mond van zulk een schoone vrouw, en de aanvallers uit te lachen en voor „oude wijven” en „slaapmutsen” uit te schelden.

Nog nimmer had Brand een vrouw, wier uiterlijk louter gedachten wekten aan reinheid en onschuld, tot zulk een dierlijke woede vervoerd gezien.

Nu en dan rukte zij vruchteloos aan de koorden, alsof zij begeerig was, zich geheel alleen op de drie mannen te werpen, en deel te nemen aan den ongelijken strijd, die vroeg of laat toch met hun ondergang moest eindigen.

Want wel was het nu licht, wel bescheen de zon reeds de hoogste bergtoppen, wel konden zij thans duidelijk om zich heen zien, maar de vijand had hetzelfde voordeel, en wist thans nauwkeurig de plek waar zij zich bevonden.

Nu knalden van alle zijden de gewerschoten, en menige kogel drong de loopgraaf binnen.

Ieder oogenblik konden de drie ingeslotenen het einde verwachten, toen er onverwachts verwarring scheen te ontstaan in de gelederen van den vijand....

Op den weg, naar den kant van El Pazo, klonken woeste kreten, waarschuwend gefluit, en ook nu en dan een gil, als in doodsnoed geslaakt, terwijl het schieten nog verdubbelde.

Het was echter duidelijk te hooren, dat er thans ook van veel groteren afstand werd geschoten en niet van rechts maar van links, daar, waar de weg een paar honderd meter verder een grooten bocht bestreek in het dalen.

Brand had zijn oor tegen een van de rotsblokken gelegd en riep na een oogenblik verheugd uit:

„Paardenvolk! Ik hoor duidelijk de hoefslagen op den harden rotsweg.”

„Cavalerie!” riep Raffles uit, kalm als steeds. „Dat kan dan niemand anders zijn dan Paolo Diego, die ons ter elfder ure toch nog te hulp komt!”

„Dat zal hij wel niet op zijn eigen houtje gedaan hebben!” bromde Brand zachtjes, maar innerlijk zeer verheugd over deze onverwachte tusschenkomst in den hoogsten nood.

Er werd daar in de verte hevig geschoten, en de bandieten aan den anderen kant van den weg voor hen, schenen instinctmatig te

vermoeden wat er gaande was, ofschoon zij daar onmogelijk iets van konden waarnemen, want zij snelden terug, verder het gebergte in, zoo snel hun beenen hen dragen wilden en waren in een ommezien achter de kromming van den weg verdwenen.

Het was duidelijk dat zij van plan waren hun makkers eenvoudig in den steek te laten, en zoo spoedig mogelijk hun achtergelaten paarden op te zoeken.

Bianca Kirilef liet een venijnig lachje hooren, en gilte:

„Zie je wel, Raffles, dat je een verbond moet hebben gesloten met Satan? Nu denk je gewonnen te hebben, nietwaar? En toch zweer ik je, dat je de Bende ditmaal niet ten onder zult brengen, dat wij zullen zegevieren!”

Raffles gaf zich zelfs niet de moeite om te antwoorden, maar hield al zijn aandacht gevestigd op de bewegingen van den vijand. De troepen, die zich thans in hun flank bevonden, schenen een oogenblik in het onzekere te zijn, wat zij zouden doen, en toen traden verscheidene mannen plotseling te voorschijn, zeker besloten zich hier een doortocht te banen. Zij moesten ook wel, daar zij daarboven den weg in zijn geheel hadden kunnen overzien, entot de slotsom waren gekomen, dat er meer kansen bestonden voorbij drie goede schutters te komen, dan door een troep welbewapende dragonders, honderd koppen sterk.

Zoo vertoonden zij zich dus al schietende, terwijl zij het smalle bergpad afkwamen, maar Brand en Henderson waren op hun post, en legden met welgerichte schoten drie van de kerels neer, die hals over kop van de rotsen buitelden. Vier of vijf anderen wisten voorbij te komen, van rots op rots springend, en verdwenen spoedig uit het oog, onder het slaken van wilde verwenschingen.

Wat de hoofdmacht betrof, die zich nog steeds op den weg bevond, zij stormde een oogenblik later in een wilden galop, en als door een paniek aangegrepen, langs de borstwering heen, waarbij de mannen elkander voorbij poogden te komen, in den nauwen doorgang,

die was vrijgebleven, tusschen de door Henderson opeengestapelde steenblokken en den wand van het gebergte.

Menig paard struikelde en wierp zijn berijder af.

In een ommezien stoven wel vijf en twintig bandieten als een wervelwind voorbij, zonder zelfs acht te slaan op de mannen in den loopgraaf, die ditmaal hun kruut spaarden en hen lieten voorbijjagen, ofschoon zij er in de vlucht gemakkelijk een half dozijn van hadden kunnen vellen.

En nu daverde achter hun rug de steenen bodem onder de hoefslagen van een zeer groot aantal paarden en een ruitentroep verscheen, aangevoerd door Diego, die er, ondanks zijn kleine gestalte, zeer krijgshaftig uitzag op zijn zwarten hengst, terwijl hij met zijn blinkenden sabel zwaaide.

Maar niet zoodra zag hij de versperring, of hij slaakte een luid commando, en op weinige meters afstand van de verdedigers der kleine vesting, hielden de dragonders hun snuivende paarden in, die blijkbaar een langen en vermoeienden tocht achter den rug hadden.

Diego stak zijn sabel langzaam op, alsof hij het fraai glimmende voorwerp slechts met tegenzin aan het oog onttrok, salueerde gracieus, en zeide, een weinig verlegen:

„Het doet mij genoegen, Senior, dat ik in staat was, u dezen kleinen dienst te bewijzen. Ik hoop dat gij allen ongedeerd zijt?”

„Op een paar schrammen en builen na, ja, gelukkig, ritmeester! Ik dank u zeer, dat gij alsnog uw inzicht hebt veranderd en u met uwe ruiters in de bergen hebt gewaagd. Wij zijn u zeer erkentelijk, mijn vrienden en ik.”

De Ritmeester draaide een oogenblik verlegen aan zijn zilveren vangsnouer, met kwasten versierd, en zeide toen, met afgewenden blik:

„De zaak is, Miss Sigrid was van oordeel, dat het mijn plicht was, u hulp te gaan bieden. en bij nader inzien vond ik, dat ik haar inzicht moest deelen.”

„Precies wat ik zei!” bromde Brand zacht.

PIRATE

VIRGINIA CIGARETTES

VIERDE HOOFDSTUK.

EEN MAN EN EENE VROUW.

Raffles had den Ritmeester nauwelijks laten uitspreken.

Reeds had hij zich naar de gewonde vrouw begeven, die bleek en met verwrongen gezicht tegen den boom leunde.

„Waar zijt gij gewond?”

„Aan mijn arm!” antwoordde zij ruw. „Dat is dunkt me gemakkelijk te zien, en daarvoor behoeft men geen Raffles te heeten.”

De groote avonturier begreep zeer wel dat zij met opzet zoo luid had gesproken, in de hoop dat Diego haar zou verstaan, van wien zij moest aannemen dat hij niet wist wie de man was dien hij was komen helpen, maar hij glimlachte slechts, haalde de schouders op en antwoordde:

„Ik ben geen leek! Ik ben geneesheer! Dat wist gij zeker niet?”

Reeds had hij met een enkele ruk het fijne met bloed doordrenkte weefsel van de mouw verscheurd en nu zag hij dat de rechterbovenarm tamelijk ernstig gewond was door een kogel, die een diepe, bloedige geul in het blanke vleesch had gestriemd, zonder er doorheen te gaan. Het bloedverlies was groot geweest en de wonde moest onmiddellijk verbonden worden.

„Het verbandkistje, James!” riep Raffles terug.

„Ik kan mijzelf wel helpen!” zei de vrouw op vinnigen toon.

„Dat is niet waarschijnlijk!” hernam Raffles bedaard. „Gij zoudt u dan met uw linkerhand een verband moeten aanleggen en al zijt gij knap, ik geloof niet dat gij dat kunt.”

Een paar seconden keek Bianca Kirilef haren doods vijand strak aan. Hare oogen boorden zich voor een oogenblik in de zijne, en het was alsof zij trachtte tot in het diepste van zijn gedachten te lezen. Zij kon zich volstrekt niet begrijpen dat vijanden elkander zouden helpen. Wel had zij over Raffles' edelmoedigheid hooren spreken, maar zij had er slechts om gelachen en hem uitgescholden voor een weekeling, die den naam van man niet verdiende. Wie eenen vijand had, die haatte hem totdat hij hem dood aan zijn voeten zag!

Toch was zij de eerste die den blik afwendde,

toen zij de klare, groote, staalgrijze oogen op zich gericht zag.

Voor een kort oogenblik maakte zich een zonderling gevoel van onrust van haar meester. Maar aanstonds was zij weder zichzelf, en haar gelaat stond norsch, toen Raffles zelfs de touwen los maakte, de mouw verder geheel losknipte, de wonde reinigde, en met bekwame vingers het verband aanlegde.

Zij verbeet moedig de pijn, ofschoon de wonde haar veel smart veroorzaakte en half duizelig van bloedverlies liet zij zich gewillig op het paard tillen, dat zonder ruiters was komen aanloopen, en zich bij zijn drie makkers had gevoegd.

„Is dat de bewuste vrouw?” vroeg de ritmeester zachtjes aan Raffles, terwijl zijn zwarte oogen een oogenblik vol bewondering op het thans marmerbleeke, en zoo wonderschoone gelaat bleven rusten.

„Dat is zij!” antwoordde Raffles kortaf.

„Ik zag nog nooit zulk een schoone vrouw!” fluisterde Diego.

„Natuurlijk met uitzondering van miss Sigrid, merkte Raffles droogjes op.

De kleine Ritmeester scheen een oogenblik te aarzelen, en antwoordde toen:

„Het is een geheel andere soort schoonheid! Maar zeker, Miss Sigrid is buitengewoon mooi! Als ik die vrouw daarginds aanzie, kan ik mij volstrekt niet voorstellen dat zij de gevaarlijke misdadigster is, die gij zoo gaarne in uw macht zoudt krijgen. Vindt ge mij zeer nieuwsgierig, als ik u vraag waarom?”

„Een wedervraag, ritmeester, hebt gij zoo-even door die vrouw mijn naam hooren noemen?”

Diego keek Raffles vlak in het gelaat, voor het eerst sedert hij te paard was komen aanzetten, en antwoordde met een effen stem:

„Neen Señor!”

Raffles zag aan het trekken van zijn mondhoeken en aan de uitdrukking van zijn oogen dat hij loog. Hij glimlachte flauwtjes, haalde de schouders op, en wendde zich af, om naast de vrouw te gaan rijden en haar hulp te bieden wanneer zij die noodig mocht hebben.

Hij betwijfelde het, of Sigrid den luitenant

op de hoogte had gebracht van zijn identiteit. Diego had zijn naam daareven heel zeker hooren uitspreken door de vrouw. En hij ontkende het eenvoudig, om dezelfde reden waarom voorloopig de New-Yorksche politie hem niet wilde kennen, en zich kalm weghield, alsof er nooit ter wereld een Raffles bestaan had!

De ruitersstoet zette zich in beweging.

Henderson en Brand hadden eveneens hunne paarden bestegen, overgelukkig, dat hun gevaarvolle expeditie, die noodlottig dreigde te eindigen, onverwacht zulk een gunstigen keer had genomen.

Zij hadden thans de vrouw in hun macht, die zeer veel, zoo niet alles wist van den Moloch en Raffles zou wel een middel weten te vinden, om haar heur geheimen te ontfutselen.

Nadat Henderson gedurende eenige oogenblikken naar de Dragonders had gekeken die er kranig uitzagen in hunne sierlijke uniformen, en die uitnemende ruiters bleken te zijn, wendde hij zich tot Brand die naast hem reed, met de opmerking:

„Er is toch iets, mijnheer Brand, dat ik niet begrijp.”

„Zeg het mij maar, James, wellicht begrijp ik het beter!”

„Die vrouw heeft immers te El Pazo gevangen gezeten?”

„Dat is te zeggen, ze zat in een cachot van het politiebureau, waaruit ze heeft weten te ontsnappen, op welke wijze weet ik nog niet, maar ik denk haast met de hulp van een of anderen cipier, die gewicht is voor de macht van haar schoone oogen.

„Dat mag zoo zijn, maar zij zat daar dan toch, omdat men haar voor een misdadigster hield!”

„Ongetwijfeld! Zij zou zeker eerst haar straf te El Pazo ondergaan, voor die zaak van den moordaanslag op Mylord in de witte villa van Kaldrup, en daarna zou ze aan Amerika worden uitgeleverd.”

„Mooi zoo! Maar dan begrijp ik niet goed, wat Mylord met haar denkt aan te vangen, want zij moet toch weer in handen van de politie worden gesteld!”

Brand dacht een oogenblik na, en zeide toen peinzend:

„Je opmerking is niet van schranderheid ontbloot James! Het zou onbegrijpelijk zijn wat Mylord met die vrouw zou kunnen uitrichten zoodra zij weer in handen van de politie is. Ik denk dan ook wel dat hij volstrekt niet van zins is, haar aanstonds weer uit te leveren!”

„Wij zullen die giftslang toch niet bij ons houden?” riep Henderson op een toon van

schrik en afschuw. „Ik zou nog liever een levensgrooten krokodil oppassen!”

„Dat acht ik niet waarschijnlijk, James!” antwoordde Brand glimlachend. „Eerder zou ik denken dat Mylord haar aanstonds in een ziekenhuis laat opnemen en daar een anderen naam opgeeft. Er is een uitmuntend ziekenhuis te El Pazo, de trotsch van de stad!”

„Maar dan zou zij kunnen wegloupen!”

„Dat zal niet zoo gemakkelijk gaan! En wees er maar zeker van dat Mylord een oogje in het zeil zal laten houden.”

„Door de verpleegsters? Maar die zou hij dan moeten zeggen wie ze is!”

„Niet door de verpleegsters, maar door ons, James. En nu zou ik het onderwerp maar laten rusten, en kalm afwachten wat Mylord doet.”

De rit ging verder.

Het werd al spoedig zeer warm, en Bianca leed blijkbaar zeer aan hare wonde, te trotsch om dat te bekenen.

Zij werd hoe langer hoe bleeker, en eindelijk moest Raffles, die geen oog van haar afhield, haar opvangen, toen zij dreigde van haar paard te glijden.

Zij wilde zich reeds driftig losmaken, ondanks haar verbonden arm, maar hij gaf Brand een wenk, die haastig den teugel van haar paard greep, lichtte haar behoedzaam uit het zadel, waarop zij schrijlings gezeten was, en tilde haar weder voor zich op zijn eigen paard.

Bijna aanstonds viel zij in zwijm, en men had kunnen meenen dat zij twee geliefden uit een oude romance waren, zoo lag zij tegen zijn borst geleund, met haar blond hoofd aan zijn schouder.

Henderson grijnsachte toen hij het zag, en maakte opnieuw een treffende vergelijking, waarin iets voorkwam van „een slang aan zijn boezem koesteren.”

Wat Brand betreft, hij wist dat Raffles op dat oogenblik evengoed een zak zand in zijn arm had kunnen vasthouden, als het lenige lichaam van die zeer schoone vrouw, want zijn hart zou daar evenmin ook maar iets sneller om geklopt hebben.

Hij zorgde alleen maar dat zijn paard geen steenen raakte, en niet struikelde en dat de vrouw zoo gemakkelijk mogelijk zat, of liever lag.

Een uur later moest men halt houden, en juist toen kwam zij weder bij, wierp een verwilderden blik om zich heen, richtte zich met moeite een weinig overeind, en onderdrukte een kreet van pijn, die haar onwillens naar de lippen steeg.

„Wat beteekent dat, dat je mij zoo vasthoudt?” vroeg zij hem fel aanziende.

„Ik houd u alleen maar vast, Senora, opdat

gij niet zult vallen!" antwoordde Raffles koeltjes.

„Waarom behandel je mij zoo uit de hoogte, mooie mijnheer?" vroeg zij spottend. „Ben je soms mijn meerdere? Ben je iets anders dan ik? Men noemt je gentleman-dief, maar je bent en blijft een dief, zooals ik een dievegge ben!"

„Zouden wij maar niet liever nalaten gesprekken over dit onderwerp te houden samen op den rug van een paard gezeten?" vroeg Raffles, met dezelfde koele ironie. „Er zou heel lang over te praten zijn, bij voorbeeld over onze verschillende beweegredenen, maar dat bewaar ik liever tot een tijd, waarop u meer geschikt zijt, om een twistgesprek met mij te voeren. Hoe gevoelt ge u?"

„Zoo slap als een vaatdoek!" antwoordde zij ruw. „Ik geloof dat al mijn bloed uit mij weggevoerd is. Wanneer houden die aangekleede apen halt?"

„Nu op dit oogenblik!" antwoordde Raffles. „Ik zal het verband vernieuwen en u iets ingeven, dat de pijn een weinig zal doen bedaren."

„Ik ben anders geen papkind!" hernam de vrouw, op denzelfden sarrenden toon, dien zij gewoonlijk tegen Raffles aansloeg. „Ik zou wel eens willen weten, waarom je je zooveel moeite voor mij geeft."

„Omdat ik zeer bang ben, dat gij zoudt kunnen sterven."

„Toch waar? Nu, dat is meer dan ik had durven hopen!" riep zij spottend uit.

„Laat mij uitspreken! Ik vrees dat gij misschien zoudt kunnen sterven, vóór ik voldoende voordeel uit u zal hebben gehaald!"

„O, hoe jammer, het fijne compliment nu zoo te bederven!" riep Bianca, op een theatralen, gemaakten toon, terwijl zij hem met haar groote, blauwe oogen onderzoekend aanzag.

In zichzelf stelde zij zich de vraag, wat Raffles met die woorden kon bedoelen."

Zij besloot op haar hoede te zijn, en zij vreesde slechts voor een ding, dat zij wellicht wondkoorts zou kunnen krijgen, in zijn tegenwoordigheid zou ijlen, en dan dingen zou loslaten, die voor eeuwig een geheim moesten blijven.

Zwijgend liet zij toe, nadat men had halt gehouden, dat Raffles het verband vernieuwde, en haar toen op een koele plek neerlegde, waar zij bijna onmiddellijk van vermoeidheid insliep.

„Hoe staat het met haar?" vroeg Brand, die naderbij was gekomen, op zachten toon.

„Slechts genoeg om haar opneming in een ziekenhuis noodzakelijk te maken!" antwoordde Raffles.

„Wij houden haar dus niet bij ons?"

„Nee, dat is onmogelijk! Ik moet al mijn aandacht bepalen bij de Kaldrups, want hun

toestand is nog allesbehalve veilig te noemen, en dan kan ik mij niet tegelijkertijd bemoeien met die vrouw. Het zou verder te gevaarlijk zijn, haar in ons hotel op te nemen, nu haar signalement misschien al bekend is gemaakt en waaruit zij bovendien zou kunnen ontvluchten. Er is te El Pazo een zeer goed ziekenhuis, en daar zullen wij haar beurt om beurt in het oog houden. Zoodra zij beter is, kom ik haar persoonlijk halen!"

„Iets dergelijks had ik verwacht!" hernam Brand glimlachend. „Maar wat denk je te doen, als zij weigert met je mede te gaan?"

„Zij zal niet weigeren!" antwoordde Raffles kalm.

„Zal zij niet? Je kunt haar toch moeilijk dwingen!"

„Ik zal haar niet behoeven te dwingen. Ik zal haar eenvoudig zeggen, den dag voor haar vertrek, als ik maar een oogenblik met haar alleen kan zijn, dat zij mij den volgenden dag zal moeten volgen."

„Nu ben ik er achter!" zeide Brand opgewonden. „Je zult haar hypnotiseeren?"

„Het is mij al eens vroeger gelukt, Brand, en deze vrouw is van een natuur, een gestel, die haar als het ware voorbestemmen tot medium! Ik weet zeker dat zij uiterst gevoelig is voor hypnotischen invloed. Misschien is zelfs daaraan voor een deel haar misdadige aard toe te schrijven."

„Verontschuldig je haar?"

„Geenszins. Ik tracht haar alleen maar te verklaren. En nu zou ik wel eens iets willen eten. Gedurende den strijd hebben wij aan onze magen maar al te weinig gedacht."

De knapzakken werden te voorschijn gehaald, de dragonders kregen hunne rantsoenen, die op een paar pakmuilen bleken te zijn meegevoerd, en men rustte bijna anderhalf uur, alvorens den tocht weer voort te zetten.

Men trok dien dag nog vijf uren rijdens verder, en sloeg toen het bivak op, op een groote hoogte boven den zeespiegel, na de noodige voorzorgsmaatregelen te hebben genomen tegen een mogelijke poging der bandieten, wraak te nemen voor de nederlaag van dien morgen.

De nacht ging echter volkomen rustig voorbij, en zeer vroeg in den morgen van den volgenden dag werden de paarden weder gezadeld, de manschappen stegen op, en ook de drie avonturiers met hunne gewonde gevangene, sloten zich weder bij den ruitertroep aan. Dien nacht had Bianca wondkoorts gehad, en Raffles had haar een paar malen kinine moeten toedienen en compressen op het voorhoofd moeten leggen.

Brand had hem daarbij een paar malen gade-

geslagen en zich opnieuw verwonderd over de gelijkmoedigheid van zijn vriend, die de schoone Bianca, wier aanblik tot zelfs de koelste mannen in extase bracht, even zoo kalm behandelde, zonder dat zijn handen ook maar een oogenblik trilden, alsof hij een van zijn paarden verzorgde.

Des morgens had Bianca hem aandachtig aangezien en schijnbaar onverschillig gevraagd of zij geijld had.

Raffles had toen met een eigenaardigen glimlach een oogenblik op haar neergekeken en ontkennend geantwoord. Hij had evenwel duidelijk gezien dat zij hem maar half geloofde, en ongerust was.

Daar zij nog altijd zeer verzwakt was, ofschoon zij blijkbaar alles in het werk stelde om zich flink te houden, moest Raffles haar weder voor zich op het paard nemen, en zoo zagen Brand en Henderson opnieuw dat wonderlijke schouwspel van twee doodsvijanden, die een soort van wapenstilstand hadden gesloten, ieder voor zich beziel met het voornemen, den strijd zoo spoedig mogelijk te hervatten.

Nog voor den middag kwam El Pazo weder in het gezicht, en het was een troep vermoeide ruiters en paarden, die ten slotte stilhield voor de witte villa van Kaldrup, waar twintig dragonders achtergebleven bleken te zijn onder bevel van een wachtmeester die zijnen chef aanstonds kwam rapporteeren dat er niets bijzonders was voorgevallen tijdens zijn afwezigheid, hetgeen ook niet zeer bijzonder was, daar de bandieten zoo goed als allen óf de bergen ingevlucht, óf gearresteerd waren.

Sigrid stond op het bordes, leunende tegen een van de pilaren, die het balcon droegen, en ritmeester Diego moest tot zijn bittere teleurstelling opmerken, dat haar eerste blik niet hem gold, naar wel den man, dien hij op haar dringend verlangen hulp was gaan bieden, en daarbij eigenlijk meer had gedaan dan hij tegenover zijn kolonel kon verantwoorden.

El Pazo was hem als tijdelijk garnizoen aangewezen, juist omdat zich daar tijdens de Rounds-up herhaaldelijk ernstige relletjes voordoen onder de koeienjongens, waarbij bloed vloeit en die een krachtig optreden van militaire hulptroepen noodzakelijk maken.

En wel luidden zijn instructies, dat hij in de omgeving moest patrouilleeren, maar het was aan gerechten twijfel onderhevig, of zijn chefs een vierdaagsche tocht naar het gevaarlijke gebergte met zijn tallooze hinderlagen, tot de patrouilletochten zouden rekenen.

En toch deed dat nuffige Amerikaansche nest daar op het bordes alsof hij terugkeerde van een

Zondagsche wandeling, en niet zijn paarden en manschappen had afgebeeld om in de gelegenheid te zijn haar een dienst te bewijzen, en daarvoor als belooning een dankbaren blik uit haar mooie oogen te ontvangen.

En de verpletterende waarheid drong tot den kleinen ritmeester door, al was het dan langzaam met horten en stooten, dat hij voor Sigrid Kaldrup in het geheel niet meer bestond! Het viel bijna niet te gelooven, en toch sprong het maar al te duidelijk in het oog. En de kleine Ritmeester besloot tot een bloedige wraakneming. Er was daarginds een zeer schoone gevangene, en zij was gewond, zoodat hij in zijn hoedanigheid als ritmeester het recht had, zich om haar gezondheid te bekommeren, en zich veel met haar te bemoeien.

Men schilderde haar af als een misdadigster, maar wat zou dat! Zij was een wonderschoone vrouw, veel mooier eigenlijk dan de Amerikaansche en in elk geval was zij zeer geschikt om den najver op te wekken van de koele Sigrid Kaldrup, op wie hij thans zoo bitter weinig indruk scheen te maken.

Er was nog een andere man, die aandachtig naar Sigrid Kaldrup keek, maar uit geheel andere beweegredenen, en dat was Brand.

Hij zag duidelijk dat haar gelaat even vertrok, terwijl zij er naar keek, hoe Raffles zijn gewonde gevangene van den rug van het paard liet neerglijden in de sterke armen van Henderson, die haar met alle teekenen van hartgrondigen afkeer het huis binnendroeg, hetzelfde huis, waar de misdadige vrouw eenige dagen te voren Raffles naar het leven had gestaan.

„Zijn zooveelste slachtoffer!” bromde de jonge man voor zich heen. „En hij is even ijskoud als steeds. Ik zou wel eens willen weten, of er wel ooit een tijd zal aanbreken, dat ik bij Raffles als een gezeten huisvader bezoeken ga afleggen, en hem ga complimenteeren met zijn eersteling! Ik kan mij echter dien toestand volstrekt niet indenken, en ik vraag mij af of Raffles met al zijn voortreffelijke hoedanigheden, wel geschikt zou zijn, om een vrouw op den duur gelukkig te maken. Al te spoedig zou de zwerflust hem weer aangrijpen, de dorst naar avonturen en hij zou zich gevoelen als een adelaar in een kooi, en zeker wegvliegen!”

Brand zuchtte, en keek toe, hoe Sigrid langzaam de weinige treden van het bordes afkwam en op Raffles toeging om hem te begroeten. Deze had reeds haastig een been over den zadelpknop gezwaaid, op de wijze der koeienjongens en was afgestegen.

Zij stak hem de hand toe, en zeide, hem voortdurend aanzien:

„Ik ben blijde dat gij veilig zijt teruggekeerd mijnheer....”

„Ik van mijn kant ben blijde, Miss Sigrid, dat gij wel zoo goed zijt geweest, dien armen ritmeester, die, naar ik moet vreezen, niet heel erg op mij gesteld is, in het gebergte te zenden, om mij daar bij te staan.”

„Zeg mij, was het noodig?”

„Ik moet bekennen Miss dat het zeer noodig was!” antwoordde Raffles — en Brand merkte tot zijn verbazing op, dat de hand van het jonge meisje langer in die van Raffles bleef rusten dan hij het nog ooit van eenige vrouw had gezien. „Wij waren van alle kanten omsingeld, en als het nog een half uur langer had moeten duren, zou waarschijnlijk geen van ons drieën er het leven hebben afgebracht. Of het mijne werkelijk veel waarde heeft, geloof ik te moeten betwijfelen, maar toch ben ik u oprecht dankbaar, dat gij Diego hebt uitgezonden om ons te helpen.”

Brand zag dat het gelaat van Sigrid beurte- lings bloedrood en doodelijk bleek werd, en hij overpeinsde bij zichzelf:

„Nu bloost zij diep, omdat zij vreugde ge- voelt over het feit dat zij hem misschien het leven heeft gered, en zij verbleekt bij de ge- dachte dat hij had kunnen sterven! Och, arme meid, het is al om niet, of je bloost of ver- bleekt! De man, voor wien in je hart zulke teedere gevoelens beginnen te ontbloeien be- merkt er niets van, zooals hij het nog nimmer heeft bemerkt bij talrijke gelegenheden, die ik mij herinner!”

En nu pas lieten de beide handen elkander los.

Sigrid sprak nu zoo zacht, dat Brand moeite had om te hooren wat zij zeide, ofschoon hij, Raffles uitgezonderd, het dichtst bij haar stond.

„Het verheugt mij meer dan ik u zeggen kan, Sir Raffles, dat ik in staat ben geweest u deze wederdienst te bewijzen! Gij hebt reeds zoo- veel voor ons opgeofferd, alleen en met behulp van uwe vrienden, dat dit van mijn kant maar een geringe vergelding was voor wat gij voor mij en mijn vader deed.”

„Inderdaad gering Miss, het betrof slechts het behoud van mijn leven,” zeide Raffles schouderophalend.

„O, versta mij toch niet opzettelijk verkeerd, zooals gij maar al te vaak doet,” zeide het meisje op zacht verwijtenden toon. „Gij weet zeer wel dat ik uw leven....”

Hunne blikken ontmoetten elkander voor een oogenblik en zij las in zijn oogen nu zulk een koele afwijzende hoffelijkheid, zooals die te lezen is in de oogen van een man van de wereld, die in een salon vol vervelende menschen luisteren moet naar zijn gastvrouw, dat zij eens- klaps verstomde.

Haar fraai gevormde mond vertrok even krampachtig alsof zij lichamelijke pijn leed, en toen vervolgde zij op een geheel anderen toon:

„Is die vrouw gewond?”

„Ja, door haar eigen kornuiten. Zij schoten als krankzinnigen op ons en een van de kogels trof haar in den arm. Ik heb haar verbonden en behandeld, omdat ik nog voordeel van haar hoop te trekken.”

„Zeg mij eens Sir Raffles, beschouwt gij uw medemenschen wel ooit van een ander stand- punt?” vroeg Sigrid, opnieuw met de innig- heid van zoeven in haar stem!

„Niet vaak, Miss Sigrid, daarvoor ken ik hen te goed!” antwoordde Raffles, en zijn lippen krulden zich minachtend.

Zij bleef hem even zwijgend aanzien, en vervolgde toen zuchtend:

„Zal die vrouw in ons huis verpleegd worden?”

„Waar denkt gij aan, Miss?” riep Raffles uit. „Daarvan kan natuurlijk geen sprake zijn! Ik wil u slechts verlof vragen, haar in uw huis eenige oogenblikken te doen uitrusten, want zij is zeer vermoeid. Vervolgens zal ik haar naar het ziekenhuis overbrengen, onder een of anderen valschen naam. Ik heb er mijn redenen voor om te wenschen, dat zij niet aanstonds in handen van de politie valt. Het spreekt vanzelf dat ik u haar bijzijn niet langer wil opdringen dan vol- strekt noodzakelijk is. En sta mij thans toe, dat ik even naar mijn patiënte ga omzien.”

Hij boog hoffelijk, met de gratie van den hoveling uit een oud sprookje, was met een lenige sprong op het bordes, en ging het huis binnen.

Sigrid wendde zich af, en Charles zag een uitdrukking van zulk een nameloze wanhoop op haar gelaat, dat zijn hart er pijn van deed.

VIJFDE HOOFDSTUK.

SLUW ALS DE SLANG.

Men had Bianca Kirilef neergelegd op de rustbank in de tuinkamer gelijkvloers. Zij was bleek, zwak, maar op dat oogenblik volkomen bij haar bewustzijn.

Zij keek van Henderson, die in een hoek was gaan staan, om nadere bevelen te ontvangen, naar Diego, die zooeven was binnen getreden.

Tegen den reus stak zij een lange tong uit, maar zij verwelkomde den militair met een allerliefst glimlachje, en een blik uit haar prachtige oogen, die het hart van den licht ontvlambaren Mexicaan in laaienden gloeid zette.

Diego wendde zich aanstonds tot Henderson, en zeide in zijn geradbraakt Engelsch dat hij met een sterke keelstem sprak:

„Als ik mij niet vergis, en het goed begrepen heb, mijn waarde, dan zijt gij een van de — van de helpers van den heer, dien ik het genoeg had, in het gebergte te mogen redden, een van zijn...”

„Ik ben zijn bediende, ritmeester,” antwoordde Henderson eenvoudig, „en daar ben ik trotsch op. Gij behoeft mij dus niet aan te spreken met het woord mijnheer, ik ben chauffeur en ik heet James!”

„Welnu dan, vriend James, ik geloof niet dat je tegenwoordigheid hier in dit vertrek nog noodzakelijk is.”

„Neem mij niet kwalijk, ritmeester, maar dat kan ik zelf beter beoordeelen,” antwoordde Henderson met zijn goedigste lachje. „Ik heb een opdracht gekregen van Mylord dat schepsel daar niet uit het oog te verliezen, en die opdracht voer ik natuurlijk uit.”

„Mylord,” herhaalde Diego langzaam en met hoog opgetrokken wenkbrauwen.

„Mijn meester, ritmeester!”

„Het is mogelijk dat hij dit zeide,” hernam Diego, terwijl hij een hooge borst opzette, „maar ik oefen hier op het oogenblik het militaire gezag uit, en daarom gelast ik u dit vertrek te verlaten! Ik heb met die dame daarginds te spreken.”

„Ritmeester, mijn meester, zijn vriend en ik zijn u zeer veel verplicht, want gij hebt ons uit een leelijk parket geholpen daarboven in de bergen! Ik praat er niet van, want het gaat mij

niet aan, dat gij ons waarschijnlijk doodkalm aan ons lot zou hebben overgelaten, als er niet een zekere Miss Kaldrup was geweest, die...”

„Jij onbeschaamde vlegel!” riep de Mexicaan uit, woedend dat hem dit werd gezegd door een bediende in bijzijn van de vrouw op wie hij indruk wilde maken. „Hoe durf je den naam van de dame noemen? Ga aanstonds heen! Ik zal mij bij je meester over je beklagen!”

Op het hooren van de belediging was er voor een zeer kort oogenblik een toornige gloed verschenen in de oogen van den reus.

Hij dacht echter aan de moeilijke toestand waarin Raffles zich in deze stad bevond en wist zich dadelijk weder te beheerschen.

Hij haalde alleen maar even zijn breede schouders op, en zeide bedaard:

„Dat zal ik maar rustig afwachten, ritmeester! Maar heengaan doe ik niet, want Mylord heeft mij bevolen te blijven — en ik ben gewoon alleen te doen wat hij mij opdraagt!”

„Wat praat je toch van Mylord!” riep Diego met een stem waarin toorn en spot klonken. „Dat zal wel een adeldom zijn, die even zoo gestolen is als...”

Een licht gerucht bij de deur deed hem ophouden en in die richting zien.

Raffles stond op den drempel van de deur, zijn handen in de zakken van de rijbroek en een sigaret tusschen de lippen.

Hij scheen volstrekt niet toornig te zijn, maar keek Diego een weinig van uit de hoogte aan, terwijl hij een stap in het vertrek deed en rustig zeide:

„Mijn waarde heer ritmeester, ik kan u plechtig verzekeren, dat ik in mijn leven inderdaad heel wat gestolen heb. Het valt met millioenen te becijferen. Maar alhoewel mijn waarde familieleden waarschijnlijk zeer weinig gesteld zijn op mijn verwantschap, toch geef ik u mijn woord van eer, dat mijn adelsbrieven niet gestolen zijn! Ik ben werkelijk Lord! Het zal u verbazen maar ik zou rechten kunnen doen gelden op een zetel in het Hooger Huis. Eenmaal ben ik daar geweest, maar dat was niet om met een troepje leeghoofdige edellieden te praten over dingen waarvan zij geen verstand hebben,

maar om een schatrijken ouden ezel van een Indischen Radjah, die daar voor zijn plezier een bezoek kwam brengen, te ontlasten van de paalen en diamanten, waarmede hij zich getooid had. De netto opbrengst bedroeg ongeveer 17,000 pond sterling, en het is de eenige keer geweest, dat ik werkelijk profijt heb getrokken van de beraadslagingen in het Hooger Huis. Ik zou u natuurlijk wel een naam kunnen noemen, een naam die in Engeland wel bekend is, en die reeds duizend jaar geleden werd genoemd, maar daaraan zoudt gij weinig hebben, want ik vrees dat gij niet voldoende onderlegd zijt in de Engelsche geschiedenis! En thans zult gij mij wel toestaan, mij even met mijn patiënte te bemoeien, ik houd u niet langer op."

De kleine ritmeester was beurtelings bleek en rood geworden bij het aanhooren van deze toespraak, zoo overbluft dat hij slechts nu en dan den mond kon openen, om een ongearticuleerd geluid voort te brengen.

Maar toen Raffles hem ten slotte eenvoudig wegzond met een korte buiging, barstte hij uit:

"Mijnheer, ik heb in mijn leven als militair reeds heel wat beleefd, maar iets dergelijks is mij nog nooit overkomen! Gij zegt mij in mijn gezicht, dat gij een dief zijt, en gij durft het wagen, mij als een kwajongen heen te zenden? En dat nog wel in tegenwoordigheid van deze dame, die...."

"O, er zijn dieven en dieven.... zooals er militairen en militairen zijn!" viel Raffles hem rustig in de rede. "Ik moet de patiënte onderzoeken, en daarbij zijn bezoekers volkomen overbodig!"

"En — die kerel daar?" riep de kleine ritmeester uit, bijna stikkend van woede, terwijl hij op Henderson wees, die zijn post bij de deur geen oogenblik had verlaten.

"Die kerel, ritmeester, zooals gij hem gelieft te noemen, is behalve cipier, ook ziekenzuster, en verpleegster! Zijn aanwezigheid is dus wel degelijk noodzakelijk. En nu zult gij mij een groot genoeg doen als gij mij helpt dit onvruchtbare gesprek aanmerkelijk te bekorten."

Raffles maakte een veelzeggend gebaar naar de deur.

Maar dit was meer dan Diego kon verdragen!

Hij was Mexicaan, hij was ritmeester, hij behoorde tot het geduchte, roemrijke wapen der dragonders, en hier werd hem in bijzijn van een schoone vrouw, die met alle aandacht lag toe te luisteren, de deur gewezen, alsof hij de eerste de beste was, door een avonturier, een dief, een misdadiger!

Krijtwit van woede, terwijl de haren van zijn

zwart kneveltje overeind stonden als bij een getergde kat, trad hij dicht op Raffles toe, terwijl zijn sabel en zijn groote vergulde sporen rinkelde, en sprak:

"Mijnheer, ik zou het volste recht hebben geen acht te slaan op uw woorden, en hier te blijven omdat ik dat verkies, en omdat gij zijt, wie gij zijt! Een militair van mijn rang en stand behoeft zich niet in te laten met lieden van uw allooi! Maar gij hebt in mij mijn heele escadron beleedigd, en ik eisch voldoening."

Raffles wierp den kleinen man van heel de hoogte van zijn groote figuur een ijskoude blik toe, trok toen de wenkbrauwen hoog op, en zeide, zonder eenige stemverheffing, zonder ook maar een oogenblik zijn kalmte te verliezen:

"Mijn waarde heer, ik heb het hier bijzonder druk, dat verzeker ik u. Gij vergist u echter als gij meent dat dit mij zou kunnen beletten een zaak van eer te regelen. Als gij u beleedigd acht, dan zult gij uw voldoening hebben, en ik zal het voorrecht genieten u te dooden waar en wanneer gij wilt. Uw getuigen kunnen mij vinden in het Hotel Terminus, waar ik hen gaarne over twee uren zal afwachten."

En verder bekommerde Raffles zich niet meer om den brieschenden Mexikaan, die trillend van woede, en zichzelf nauwelijks meester, met luid sabelgeklatter het vertrek verliet en het veld ruimde.

Bianca had met fonkelende oogen naar dit gesprek geluisterd.

Hier bood zich plotseling een geheel ongezochte gelegenheid om den gehaten Raffles zonder veel omslag uit den weg te ruimen.

Bijna betreurde zij het, dat zij zelve het niet zou zijn, die den vijand van de Bende onschadelijk zou maken, gaarne had zij zelve zijn doodsangst willen gadeslaan, als hij zou gebracht worden naar een van die sombere plaatsen van marteling, waar het Kwade Oog zijn ergste vijanden tot den dood pijnigde, maar dit was ook goed!

Zij was lang genoeg in El Pazo geweest om te hebben gehoord, dat de kleine ritmeester een uitnemend schermer was, sterker dan al zijn kameraden en kampioen op den degen van zijn land. Het was dezelfde man, die bij de vorige Olympiade op het punt had gestaan naar Parijs te worden afgevaardigd en daarin alleen door een onverhoedsche ziekte verhinderd was.

Raffles had een oogenblik van terzijde spottend naar het felle glanzen van haar oogen gezien, en zeide nu, op haar toetredend, en alsof hij haar gedachten had kunnen raden:

"Zoover zijn wij nog niet, Bianca Kirilef!

O, ik weet zeer goed wat gij denkt en hoopt! En ik moet zeggen, ik heb nog maar weinig vrouwen ontmoet, die zoo volkomen ontbloot waren van ieder menschelijk begrip als gij zijt. Ik heb gelezen van Vrouwe Macbeth, van Messalina, van Lady de Winter, — zulke zinken naast u in het niet! Het liefst zoudt gij me zeker op de folterbank zien, in handen van de Bende. Maar nu dit tweegevecht zich zoo plotseling voordoet, neemt gij daar ook vrede mee, want bij gebrek aan brood eet men korstjes van pasteien! En nu zullen wij eens naar uw wonde omzien, als gij het goed vindt!”

De overgang was zoo onverhoeds, dat de vrouw een oogenblik onbewegelijk bleef liggen, zonder iets te zeggen, terwijl Raffles het verband zorgvuldig losmaakte, met vingers als van een jarenlang geoefende verpleegster, de wonde bekeek, die reeds een weinig begon te heelen, en goedkeurend knikte.

Terwijl hij bezig was de wonde opnieuw te behandelen, en van een versch verband te voorzien, kon zij eindelijk stamelen:

„Dat moet men je nageven, John Raffles, je bent een man in de ware beteekenis van het woord! Vrees of zenuwen schijn je niet te kennen, je hand heeft volstrekt niet, en toch zul je morgenochtend in de vroegte gedood worden, dat zegt mij een voorgevoel, ondanks je groot-spraak van zoeven tegen Diego.”

Raffles haalde de slechts de schouders op, en zeide, het verband handig bevestigend:

„Zooiets valt moeilijk vooruit te zeggen! Ook ik heb gehoord dat onze kleine ritmeester een uitnemend schermer is, en hij zal natuurlijk den degen kiezen, maar ik bezit ook eenige vaardigheid op dat wapen, al heb ik natuurlijk lang niet zooveel gelegenheid gehad als hij, om mij geregeld te blijven oefenen.”

„Je zult gedood worden Raffles!” herhaalde ze koppig.

„En dat zal u zeker veel genoegen doen?”

Er verliep eenige tijd voor zij hem antwoord gaf, hem met haar blauwe oogen die soms groenachtig konden weerlichten, als het ware doorprijmend:

„Ik zal tevreden zijn, omdat je den ondergang wilt van ons Genootschap! Zeg mij toch eens, waarom help je ons liever niet, in plaats van ons te bestrijden? Waarom treed je niet tot onze Bende toe? Wij zouden, met jou, de wereld kunnen beheerschen!”

Raffles stond langzaam uit zijn geknielde houding op, die hij had aangenomen om het verband gemakkelijker te kunnen leggen, en antwoordde koeltjes:

„Senora, ik heersch op mijn manier over de wereld, zonder dat ik daarbij den bijstand behoef van schurken en moordenaars! Ik walg van uw methodes, en daarom zal ik ook nooit, zoo lang ik leef, tot uw Bende toetreden, maar haar blijven bestrijden totdat zij ten onder is gebracht, of dat ik het onderspit delf!”

„Is dat je laatste woord?”

„Mijn eerste en ook mijn laatste over deze zaak.”

„Jammer! Werkelijk heel jammer, om meer dan één reden!”

Zij wierp hem een eigenaardigen blik toe, glimlachte raadselachtig, wendde zich om naar den muur, en sluimerde bijna dadelijk weder in, als gevolg van de doorstane vermoeienissen en het bloedverlies.

Raffles keek een oogenblik naar de roerlooze gedaante op de sofa, en zeide toen hoofdschuddend, half voor zich heen:

„Een onbegrijpelijke speling van de natuur! Het is vreemd, niet te beseffen, dat zulk een gemoed kan huizen in zulk een volmaakt schoon lichaam. Henderson, vermoedelijk zal zij wel vele uren rustig blijven slapen, maar ik raad je toch aan, goed de wacht te blijven houden, want het zou mij ten zeerste leed doen, als zij me nu ter elfder ure nog uit de handen glipte. Helaas kan ik thans mijn proefneming nog niet bij haar wagen, want daartoe moet zij eerst genezen zijn. Zij zou, in den toestand waarin zij verkeert, misschien bezwijken aan het krachtige experiment.”

„Ik zal wel zorgen dat zij de beenen niet neemt, Mylord!” zeide Henderson grijnslachend.

„En als ik een opmerking mag maken, dat met dien kleinen, keurig aangekleeden aap, is toch zeker maar een grapje?”

„Ik moet vreezen van niet, James!” antwoordde Raffles met een flauwen glimlach. „Mexikanen zijn zeer licht geraakt, en hebben een uiterst kwetsbaar eergevoel, hoeveel te meer moet dit gelden voor Mexikaansche militairen. Wanneer die Mexikaansche militair dan ook nog bereden is, Ritmeester en bij de dragonders, dan wordt hij een waar kruidje-roer-me-niet! Neen, ik zal moeten duelleeren, daar helpt niets aan. En nu ga ik eenige maatregelen nemen, die noodzakelijk zijn geworden. Mijnheer Brand weet trouwens reeds lang wat hij te doen heeft, in geval ik mocht worden gedood, in deze of soortgelijke omstandigheden.”

En hij ging heen, den braven reus achterlatend in een gemoedstoestand, die gemakkelijker te begrijpen dan te omschrijven is.

Raffles ontmoette Brand in de ruime vestibule

van het huis, stelde hem op zachten toon en haastig op de hoogte van het gebeurde, legde hem volstrekte geheimhouding op, wees alle bezwaren met een kort woord van de hand en verzocht hem een van de luitenants van het regiment uit te noodigen, met hemzelf zijn getuige te willen zijn.

Vervolgens begaf hij zich naar het groote ziekenhuis, noemde den naam van Kaldrup, en ook den aangenomen naam Woodward, waaronder Bianca zich bij den spoorwegkoning en zijn dochter had weten in te dringen, en verkreeg tamelijk spoedig de toezegging dat het gewonde meisje zou worden opgenomen.

Hijzelf mocht de kamer uitzoeken, en hij nam er eene op de vierde verdieping van het groote, wit gepleisterde gebouw, van waar het haar al heel moeilijk zou vallen ongemerkt te ontsnappen.

Het geheele hospitaal kon trouwens gemakkelijk worden bewaakt, en hij nam zich ook voor in die bewaking geen oogenblik te verslappen, wanneer hij den dag van morgen overleefde.

Nadat dit alles was geregeld, keerde hij naar de witte villa terug, en bezocht eerst Kaldrup, dien hij een weinig verbeterd vond, zoodat de hoop bestond, dat men hem over een dag of zes, behoedzaam zou kunnen vervoeren naar een andere plaats, waar hij veiliger zou zijn voor de aanvallen der bandieten, of aanstonds naar New-York, wanneer hij dat verlangde.

In dat geval echter zou men de lange reis herhaaldelijk moeten onderbreken, want vier of vijf dagen sporens was voor den zeer verzwakten man, in den eersten tijd veel te veel.

Toen hij uit de ziekenkamer trad, stond hij vlak tegenover Sigrid.

Aanstonds trof hem haar buitengewone bleekheid.

Zij scheen slechts met moeite hare aandacht te kunnen bedwingen en haar stem klonk onvast, toen zij, een kleine, trillende hand op zijn arm leggend, vroeg:

„Is het waar, Raffles, dat gij morgenochtend gaat duelleeren?”

„Welzoo, kan zelfs mijn beste vriend niet meer zwijgen?” zeide Raffles hoofdschuddend, terwijl hij de wenkbrauwen fronste.

„Niet uit den mond van uw vriend heb ik het vernomen, Raffles,” hernam zij haastig, „gij hebt er geen trouweren, geloof dat maar vrij! Ik hoorde het toevallig toen er over gesproken werd tusschen twee dragonders, die hier de wacht in het huis hebben betrokken.”

„Dat had ik ook aanstonds moeten begrijpen!” zeide Raffles zacht. „Het is zoo, Miss Sigrid.”

„Gij hebt dien man beleedigd?”

„Dat is niet geheel en al juist,” antwoordde hij glimlachend. „De beleedigingen kwamen meer van zijn kant, maar hij was zeer geraakt, omdat ik hem verzocht de kamer te verlaten waar mijn patiënte zich bevond.”

„Gij zult toch niet in ernst zoo dwaas zijn, te gaan duelleeren met een man die kampioen is op den degen?”

„Zoo dwaas zal ik inderdaad zijn, miss Sigrid. Er zijn dingen waarin een man van eer geen gekscheren verstaat. Hij eischte voldoening, mijn kleine vriend Diego, en ik moest ze hem dus wel verschaffen. En ik kan u niet zeggen hoezeer mij dat spijt, want zonder zijn tusschenkomst in de bergen, zou ik hier op het oogenblik waarschijnlijk niet staan. Alles wel beschouwd, had hij het volste recht, over mijn leven te beschikken.”

„Hij zou niet gegaan zijn, als ik hem daartoe bijna niet had gedwongen!” riep Sigrid heftig uit. „Gij zijt hem volstrekt niets verschuldigd. Als uw leven aan iemand toebehoort, dan... dan is het veeleer aan mij, aan mij en aan mijn vader! Gij moogt niet vechten!”

„Miss Sigrid, ik stel het op prijs, dat gij zooveel belang stelt in de lotgevallen van een armen zondaar als ik, maar wezenlijk, ik moet uw verbod in den wind slaan. Gij kunt dat zoo niet inzien, maar een man mag nimmer een lafaard zijn en de eer moet hem boven alles gaan! Hoe zou ik tegenover u staan, als ik geweigerd had?”

Een oogenblik stond zij daar handenwringend, niet wetend wat te zeggen, terwijl zij Raffles aanzag met oogen, die om erbarming leken te smeeken.

„Gij wilt het dus niet laten, ter wille van een zeer goede vriendin? Of ben ik dat niet?”

„Ik acht u zeer hoog, miss Sigrid!” antwoordde Raffles zacht. „Gij kunt mij gelooven als ik zeg, dat ik op uw verzoek zeer veel zou doen of nalaten, maar dit eene moet ik zelf beslissen, dat moet iedere man zelf beslissen, die dezen naam inderdaad verdient! En laten wij nu verder het onaangename onderwerp laten rusten, dat ons beiden slechts kan kwellen. Het doet mij genoeg en u te kunnen zeggen, dat uw vader merkbaar vooruit gaat. Over vijf dagen zal hij vervoerd mogen worden, maar zeer voorzichtig. Wat die vrouw betreft, over twee uren zal zij worden vervoerd naar het ziekenhuis en u niet langer tot last zijn.”

„Zij is mij niet tot last!” zeide het jonge meisje treurig. „Het komt er thans niets op aan.”

Zij scheen nog iets te willen zeggen, maar

eensklaps draaide zij zich om en snelde heen, zonder nog een enkelen keer om te zien.

Raffles keek haar eenigen tijd peinzend na.

Begreep hij iets van wat er omging in de ziel van het meisje, voor wie hij een warme vriendschap was gaan gevoelen, omdat zij haar goedheid des harten, haar edele opvatting en haar schoone ziel was gaan waardeeren?

Hij zuchtte diep, wreef even over het hooge voorhoofd, en richtte zich toen op, alsof een veer in hem zich spande, en ging met haastige schreden de gang door, om met Brand al het verdere te bespreken.

„Kan zij daar niet ontvluchten?” vroeg de jongeman, die met moeite zijn aandacht bij het onderwerp had kunnen bepalen, zoozeer was hij vervuld van vrees over hetgeen de dag van morgen zou kunnen brengen.

„Dat is bijna onmogelijk! Ik heb de kamer met opzet zoo hoog mogelijk uitgekozen. Zij moet ze met drie andere patiënten deelen, en er is daar een voortdurende beweging van verpleegsters, personeel en geneesheeren. Ik heb den directeur wijsgemaakt dat zij nu en dan een beetje malende was, en dat dus een streng toezicht gewenscht moest worden geacht. Over anderhalf uur zullen wij haar wegbrengen. Is het in orde met den tweeden getuige?”

„Ja, kan niets je van je besluit afbrengen?”

„Doe niet zulke dwaze vragen, en zwijg over het onderwerp. Je weet heel goed, dat ik moet duelleeren, eenvoudig omdat je in mijn plaats hetzelfde zou hebben gedaan!”

De tijd verstreek en op het bepaalde uur werd de gewonde in een gemakkelijke auto gedragen, die den korten weg naar het gasthuis binnen tien minuten aflegde.

Bianca werd onder den naam Woodward voorgesteld aan den Directeur, — en glimlachte. Zij werd met de lift naar de vierde verdieping gebracht, in een heerlijk frisch bed neergelegd, in een groot vertrek, waar nog drie andere zieken waren, en zij glimlachte. Raffles nam met een paar woorden afscheid van haar, na met den dokter van het ziekenhuis te hebben gesproken, en hem te hebben uitgelegd, dat de wonde het gevolg was van een noodlottig ongeluk en glimlachend keek ze hem achterna.

Want zij had een uitmuntend denkbeeld gekregen. Zij was een te sluwe vrouw om niet aanstonds te begrijpen, wat Raffles beoogde met het vervoer van zijn gevangene, want als zoodanig beschouwde hij haar, naar dit ziekenhuis. Hij wist wel dat zij hier niet zou kunnen ontsnappen en hij hoopte haar te kunnen halen

wanneer hij dat verkoos, zoodra zij aan de betrende hand was.

Maar zij zou hem toonen, dat zijn slimheid toch niet tegen de hare opwoog. Rustig zou zij afwachten, tot zij wat sterker was, en dan zou zij haar plan ten uitvoer brengen, dat het zijne wel in duigen moest doen vallen. Het was zeker een gewaagd plan maar zij moest het ondernemen, want zij had geen keuze.

Zij zou rustig den dag van morgen afwachten, want zij behoefde in het geheel niets te doen, wanneer Raffles uit den weg was geruimd. Dan zouden zijn trouwe trawanten wel aan andere dingen te denken hebben dan aan Bianca Kirilef.

Zij sliep dien dag verscheiden uren, werd tegen den tijd van het middagmaal, dat uit bouillon en geroosterd brood bestond, uit zichzelf wakker, luisterde eenigen tijd doezelig naar de verhalen van de andere zieke vrouwen, sliep weer in, en werd den volgenden morgen om een uur of zes met een heerlijk gevoel van uitgerust zijn weder wakker.

De wonde schrijnde nog, hare arm was stijf, maar zij gevoelde zich zeer opgewekt.

Zij keek naar de groote klok, die boven de deur hing, en weer kwam die glimlach om haar lippen, waarmede zij zich den dag te voren alles had laten welgevallen zonder een woord van protest te uiten.

De zon was reeds lang op, en het duel moest nu al achter den rug zijn. Zij zag in hare verbeelding het lange lichaam van Raffles uitgestrekt op het gras, terwijl het bloed wegvlood uit zijn borst.

Zij hoorde maar vaag als door een mist de stemmen der ontwaakte zieken, het zachte geschuifel der verpleegsters op haar vilten pantoffels, en het gerinkel van koppen met den morgendrank, zoozeer waren hare gedachten vervuld van het lot, dat zoo onverwachts uitspraak had gedaan over haren doodsvijand.

Precies om acht uur ging de deur van de kamer open en zij wendde er langzaam het hoofd heen, in de verwachting, den geneesheer te zullen zien.

Haar gelaat kreeg een valen tint, en haar oogen schenen haar uit de kassen te zullen puilen.

Haar handen trilden krampachtig onder de dekens, en zij had een gevoel alsof zij in brand stond. Zij had het uit willen schreeuwen van woede en schrik — want Raffles, glimlachend, met een gezonde kleur op de wangen, stond kaarsrecht op den drempel, en zei met den vriendelijksten klank in zijn stem tot de verpleegster die hem vergezelde:

„Ik ben wat vroeg, zuster, maar ik heb mij willen haasten eens naar onzelieve zieke om te zien.”

ZESDE HOOFDSTUK.

ONTSNAPT.

Zij bleef een oogenblik sprakeloos staren naar dien man, die daar zoo onbekommerd en zorgeloos binnentrad, alsof hij van een bruiloftsfeest kwam, in stede van eene weide, waar hij had moeten strijden om het behoud van zijn leven met een man, die meester was op den degen!

Zij lag doodstil ter neder, een oogenblik overheerscht door een bijna bijgeloovige vrees, toen hij op haar toetrad, zich over haar heenboog, de dekens een weinig terugvloog, en haar pols voelde.

„Een rustigen nacht gehad, waarde Bianca?” vroeg hij op den zaakkundigen toon van een geneesheer.

„Heel rustig!” antwoordde zij nauwelijks verstaanbaar.

„De pols is anders tamelijk onrustig!”

„Dat is niet omdat ik slecht geslapen heb!” siste zij hem nu toe, alleen voor hem te hooren, terwijl zij hem driftig haar hand ontrukte. „Heb je hem gedood?”

„Ik geloof het haast niet!” antwoordde Raffles onverschillig. „Hij heeft een prik in den rechterschouder, die hem wel een paar maanden zal beletten zijn dienst te verrichten. Stel je belang in dat aardige ritmeestertje?”

„En dat noemt zich schermer!” zeide de vrouw op bitteren toon, zonder acht te slaan op de vraag. „Dat moet een kampioen op den degen verbeelden! Maar wie ben jij dan eigenlijk, dat je zulk een man hebt weten te verslaan; die in de gelegenheid was zich iederen dag te oefenen!”

„Het was werkelijk alleen maar te wijten aan een beetje meer vlugheid van mijn kant. Onze wederzijdsche vriend Diego nam de zaak wat al te luchtig op en dat werd zijn ongeluk. De geheele kwestie was binnen anderhalve minuut afgeloopen. Ik zou je een fraaie, technische beschrijving kunnen geven, maar ik vrees dat je daar toch niet genoeg belang in zoudt stellen. Om kort te gaan, hij meende er een spelletje van te kunnen maken, en ik maakte er vollen ernst van! Toen kon de uitslag niet twijfelachtig zijn. En geloof mij nu maar, als ik je zeg dat het mij voor dien dwazen knaap oprecht spijt, en dat ik hartelijk verheugd ben, hem niet te hebben gedood. Hij is van een sterke constitutie, al lijkt

hij wel wat verwijfd, en de dokter zegt dat hij er zeker van boven op zal komen. Je had natuurlijk het tegendeel verwacht?”

„Dat had ik, en ik wil dien verwaanden gek niet meer zien!”

„Dat is een uitstekend voornemen, en het zal heel zeker in vervulling gaan!” zeide Raffles droogjes. „Je zult hem ook volstrekt niet meer te zien krijgen, reken daar maar op.”

„Ben je daar wel zoo heel zeker van Raffles?” vroeg Bianca, hem met een raadselachtigen blik aanziende.

„Nu, laten wij zeggen, zoo zeker als een sterfelijk mensch van iets kan zijn!” antwoordde Raffles glimlachend.

Hij had haar pols weder gegrepen, en vervolgde na eenige tellen:

„Ik bemerk tot mijn voldoening, dat de polsslag al weer iets normaler wordt. Ik denk dat het de plotselinge vreugde is geweest toen je mij zoo onverwachts zag binnentreden.”

Dit korte gesprek was tot dusverre op een zachten fluisterton gevoerd, nadat de zuster zich reeds weder verwijderd had.

De dokter trad nu binnen, ging langs alle bedden, en trad nu ook voor dat van Bianca.

Hij voelde haar den pols, liet zich door de verpleegster het lijstje met de temperatuur-opname toonen, bekeek zelf de wonde, en zeide:

„Het is een kwestie van een dag of acht! Het bloedverlies is tamelijk groot geweest en de patiënte is nog zwak, maar wanneer zich geen complicaties voordoen en koudvuur uitblijft, waarop heel veel kans is, dan zal zij er nog genadig afkomen! Volstrekte rust is echter een eerste vereischte, en de wonde moet met groote zorgvuldigheid behandeld worden. Hebt ge mij verstaan, zuster?”

De zuster knikte bevestigend, en de geneesheer ging weer heen naar de aangrenzende zaal.

Ook Raffles stond op om heen te gaan.

Hij boog zich over Bianca heen en fluisterde haar zachtjes toe:

„Ik kom vanavond nog wel eens naar je kijken. Ik ben zeker dat je het op prijs zult stellen.”

Zij wierp hem slechts een blik vol haat toe, en draaide zich zwiingend om, ten einde het ge-

zicht niet meer behoeven te zien van den man, die wel over bovennatuurlijke gaven scheen te beschikken.

Zoodra Raffles het ziekenhuis weder verlaten had, richtte hij zijn schreden naar het kleine plantsoen, dat er dicht voor gelegen was, en vanwaar men bijna overal het geheele gebouw kon overzien, wat den voorgevel betreft.

Hij trof daar Brand aan, op een bank gezeten, die blijkbaar in het zonnigste humeur van de wereld was, en met smaak aan zijn pijp trok, terwijl zijn blauwe oogen glansden van diepe, oprechte vreugde.

„Hoe is het met haar?” vroeg hij, zoodra Raffles in het bereik van zijn stem was.

„Zoo goed als het in de gegeven omstandigheden maar kan zijn;” antwoordde Raffles.

„Zij is nog zwak, en de wonde moet met groote zorg behandeld worden, zooals vanzelf spreekt. De minste verontreiniging zou in dit stadium noodlottige gevolgen kunnen hebben.”

„Schrok zij niet erg, toen ze je plotseling levend voor haar zag staan?” vroeg Brand lachend.

„Zij dacht een geestverschijning te zien!” antwoordde Raffles opgewekt. „Ik geloof dat ik nog nooit van mijn leven zoo innig en oprecht gehaat ben geworden, als door dit liefvallige wezentje.”

„Wanneer denk je haar terug te halen?”

„Over vijf dagen! Ik zal dan mijn proef met haar nemen, haar hypnotiseeren, en ik ben zeker dat ik zal slagen in mijn opzet! Zoodra ik weet wat ik wil weten wil, keeren wij met de Kaldrups weder naar New-York terug. Want de reis zal misschien nog vol gevaren zijn en ik durf hen niet alleen te laten gaan.”

„Dat is verstandig, want ik ben overtuigd, dat het restje van de bandieten het witte huis nauwkeurig in het oog houdt, om toe te zien, dat Kaldrup niet ongemerkt vertrekt!”

„Het is juist de moeilijkheid, hem op zulk een wijze op den trein te krijgen dan de bandieten op een dwaalspoor worden gebracht. Maar dat is iets van later zorg. Is Henderson op zijn post?”

„Ja, aan de achterzijde van het ziekenhuis. Met je welnemen vind ik het wel wat overbodig, want als zij wil trachten te ontsnappen, zal zij dat toch niet over dag doen.”

„Misschien niet, maar een vrouw als zij is acht ik tot alles in staat!” hernam Raffles. „En nu keer ik naar het witte huis terug, en hoop daar een voortreffelijk ontbijt aan te treffen, dat ik wel verdiend heb, zou ik meenen!”

„Wordt de villa nog altijd bewaakt?”

„Niet zoo goed meer als vroeger, en ik heb

vrij wat moeite gehad den dienstdoenden luitenant te bewegen althans tien van zijn manschappen onder een wachtmeester op de villa ingekwartierd te laten. Ik heb hem te verstaan gegeven, dat er diplomatieke verwickelingen met Amerika zouden kunnen dreigen, als men zulk een invloedrijk milliardair als Kaldrup willens en wetens onbeschermd liet, terwijl er nog altijd bandieten op den loer liggen.”

„Sloeg het argument in?”

„Uiterlijk niet, want ik had met een Mexikaan te doen, maar inwendig was mijn vriend de luitenant er zeer gevoelig voor. Hij heeft echter verklaard dat hij onmogelijk langer dan vijf dagen zijn manschappen daar kan laten, want de ritmeester had reeds gisteren schriftelijk instructie gekregen van zijn kolonel, om zich naar een plek te begeven omstreeks tien mijlen van El Pazo, waar een geregelde veldslag moet hebben plaats gevonden tusschen veedieven en cow-boys. Je begrijpt overigens wel, dat ik niet erg in den pas sta bij onzen luitenant, nu ik zijn dierbaren ritmeester zoo leelijk heb toegetakeld! En nu ga ik heen, mijn maag roept om bevrediging! Ik keer daarna terug om je wat af te lossen.”

De beide vrienden drukten elkander de hand en Raffles ging te voet naar het witte huis, genietend van den heerlijken morgen, en, wat hem slechts zelden overkwam, verrukt over het leven, dat hem geschonken was. Want hij wist maar al te goed dat de kans zeer groot was geweest op een nederlaag, hij had daarginds op het groene gras van de weide uitgestrekt kunnen liggen en met doode oogen naar omhoog staren, naar dien verrukkelijken blauwen hemel, die hij dan niet meer zou zien.

Het scheen dat het bericht van zijn overwinning hem reeds was vooruitgesnel, want Sigrid ontving hem op het bordes, met een uitdrukking op haar blozend gezichtje en een glans in haar mooie oogen, die welsprekend geweest zouden zijn voor ieder ander dan John Raffles.

Zij reikte hem haar kleine stevige hand, en zeide met een stem die trilde van vreugde en aandoening:

„Ik wist het al! Ik kan u niet zeggen, hoe innig verheugd wij zijn, vader en ik! Er is hier weinig geslapen in huis, dat kan ik u verzekeren! Haast u, om binnen te gaan, vader en een goede ontbijt tafel wachten u.”

„Beiden zullen mij welkom zijn!” zeide Raffles glimlachend, en met haar hand nog in de zijne trad hij de vestibule binnen, en vandaar in de heldere tuinkamer, waarheen voor het eerst het rustbed van den zieke gedragen was, die daar

nu stil genoot van den gouden zonneshijn, die het vertrek door de wijdgeopende waranda-deuren binnendrong.

Raffles merkte aanstonds op dat Kaldrup er veel beter uitzag, en dat zijn geneesmiddelen blijkbaar een gunstige uitwerking hadden gehad.

Hij trad aanstonds op hem toe, bekeek zijn tong, het wit van de oogen, het tandvleesch, voelde naar den polsslag en zeide toen opgewekt:

„Het gaat zoo goed als het maar gaan kon, mijnheer Kaldrup! En dat hebt ge in de eerste plaats aan uw verwonderlijke constitutie te danken. Gij hebt een ijzersterk gestel, weet ge dat wel?”

„Ik ben blij het te vernemen, mijnheer, maar dat caronje zou dan toch kans hebben gezien, dat ijzersterke gestel te vernielen, als gij niet tijdig tusschenbeide waart gekomen.”

„Nee, dat geloof ik toch niet,” zeide Raffles hoofdschuddend. „Het was haar alleen maar om die tusschenkomst te doen, en levend zijt gij toch voorloopig meer waard voor de Bende van het Kwade Oog dan dood, vergeet dat niet! Intusschen, gij hadt er zeer onaangename gevolgen van kunnen ondervinden, en een zwakker gestel dan het uwe zou misschien voor goed geknakt zijn, door de middelen, de kruiden, of wat het anders geweest mag zijn, dat die vrouw door uw eten heeft weten te mengen.”

„Gij gelooft dus dat ik over drie, vier dagen sterk genoeg zal zijn om de terugreis te aanvaarden?”

„Als het moet, ja! Hebt gij een goeden eetlust?”

„Ik geloof dat ik een geheelen os met gemak zou kunnen verslinden!”

„Des te beter, begin dan met deze koude rolade, die er zeer verleidelijk uitziet,” zeide Raffles lachend op de welvoorzien ontbijttafel wijzend.

Hij zelf nam plaats en tastte toe, terwijl Sigrid tegenover hem ging zitten, met een glans van vreugde over haar gezichtje, dat haar nog eens zoo mooi maakte.

In de zon leek haar gesponnen goud, en haar oogen waren klare meren, vol licht en tinteling.

Het was een van de gelukkigste ochtenden, die Raffles in langen tijd had beleefd en voor een kort oogenblik mocht hij wanen, een mensch te zijn als andere menschen.

Hier verliet hem voor een pooze het gevoel, een paria te zijn, steeds achtervolgd en opgejaagd, altijd in gevaar verkeerend, altijd bedreigd door het vooruitzicht op de cel.

Hij genoot van het geestige gesprek van het meisje, van het versche geurige brood, zoeven gebakken, van de wetenschap, dat hij iets had

kunnen zijn voor deze twee menschen, — en van het bewustzijn heerlijker dan al het andere, dat hij eenige uren te voren was ontsnapt aan een bijna zeker schijnenden dood.

Slechts met moeite kon hij zich ontrukken aan deze omgeving, maar een uur later reeds riep hem de werkelijkheid weder, en begaf hij zich te paard ditmaal terug naar het plantsoen, waar hij Brand nog altijd op zijn post vond, met zijn pijp, en met zijn zonnig humeur.

„Neem mijn paard en ga een wandelrit maken!” beval Raffles. „Je hebt wat beweging noodig, ik zie tot mijn groote ontsteltenis, dat zich symptomen van een naderende corporulentie bij je beginnen af te teekenen.”

Brand sprong verschrikt op, en riep half lachend half boos:

„Het ontbrak er aan, dat je mij beschuldigt van een zittend leven! Maar je paard leen ik van je, want ik heb inderdaad behoefte aan een weinig frissche lichaamsbeweging.”

Reeds was hij met een lenige sprong in den zadel. Hij wuifde nog eens naar Raffles, die hem glimlachend nakeek.

En nu zat Raffles daar met het geduld van een kat, op dezelfde bank, welke Brand zoeven verlaten had, het ziekenhuis te bewaken, uren achtereen.

Hij zag eenige malen een auto aan- of wegrijden, en twee malen hield een ruiter stil voor de breede deur, wisselde eenige woorden met den portier, en reed dan weer weg, meestal veel langzamer dan hij gekomen was, waarschijnlijk een man, die was komen vragen naar den toestand van iemand die hem dierbaar was.

Brand kwam terug, Raffles vertrok, en zoo ging het dien dag nog een paar malen.

Des avonds bezocht Raffles de gewonde, die goed vooruit bleek te gaan, hoewel zij nog zwak was.

Den nacht konden de drie avonturiers aan rusten besteden, want Raffles had de volstreckte zekerheid gekregen, dat de directeur van het ziekenhuis, die den waren samenhang van de zaak scheen te hebben begrepen, het Meisje met de Blauwe Oogen aan een zeer scherp toezicht zou onderwerpen, dag en nacht, totdat Raffles haar weder zou komen afhalen. Zij zou volstrekt niet in den tuin mogen loopen, en zelfs de ziekenkamer onder geen enkel voorwendsel mogen verlaten.

Raffles meende dus de bewaking gedurende eenige dagen aanmerkelijk te kunnen verslappen, hij wilde ook de vrouw niet tergen door zijn aanwezigheid, en zoo kwam het, dat er nog twee

volle dagen verliepen, zonder dat Raffles naar haar kwam informeerden.

Den volgenden dag had hij reden te over om bitter te betreuren wat hij zijn onvergeeflijke nalatigheid noemde.

Dat was in den morgen van den vierden dag, nadat hij de vrouw zelf in het ziekenhuis was komen brengen.

Omstreeks negen uur in den morgen reed hij te paard naar het grootte gebouw, steeg af en bond het dier volgens de gewoonte van het land aan een der ringen van een stevige paal, die tot dit doel niet verre van den hoofdingang onder een soort van afdak was geplaatst, dat wel wat geleek op een Indische pendoppo.

Het was feitelijk niet veel anders dan een soort schuin dak, meestal uit stroo gemaakt en rustend op 'n rij van houten pilaren die in een vierkant zijn geplaatst. Zij hebben ook slechts ten doel, voor een weinig schaduw te zorgen.

Hij drukte op den electricischen schelknop en de portier deed de deur voor hem open.

Het kwam hem voor, dat de man hem een weinig verbaasd en ook ongerust aankeek.

„Alles in orde met mijn patiënte?" vroeg hij, aangegrepen door een zonderlinge onrust.

„Dat kan niemand zeggen, mijnheer, tenminste niet in dit ziekenhuis!"

„Wat zeg je daar? Zij is er toch nog?"

„Maar weet mijnheer dan niet, dat zij gisteren is overgebracht naar de ziekenzaal van de gevangenis?"

„Overgebracht naar de gevangenis?" herhaalde Raffles langzaam. „Nee, dat weet ik zeker niet. Op wiens bevel is dat geschied?"

„Op niemands bevel mijnheer, maar op haar eigen verzoek, als men dat zoo noemen zal."

„Wat? Verzocht die vrouw zelve naar de gevangenis te worden overgebracht?" riep Raffles in de grootste verbazing uit.

„Ja, het fijne weet ik er natuurlijk niet van," hernam de portier, terwijl hij even de schouders optrok. „Maar zij moet gezegd hebben, dat ze heelemaal niet Woodward heette en in de gevangenis thuis behoort."

Raffles beet zich op de lippen.

Nu pas doorzag hij de grenzelooze slimheid van die vrouw! Zij had zich gehouden alsof zij zich alles liet welgevallen, toen zij begreep, dat iedere poging om uit het ziekenhuis te ontvluchten haar onmogelijk was gemaakt.

Zij had zich gehouden alsof haar de aanblik van Raffles ondragelijk was, omdat zij wel wist dat hij te edel was, om haar zijn tegenwoordigheid op te dringen, alleen maar uit een gevoel van bevredigde wraak.

Waarschijnlijk zou in iedere andere stad van eenige grootte die verandering van verblijfplaats weinig te beteekenen hebben gehad, maar Raffles kende de gevangenis van El Pazo en hij begreep onmiddellijk dat de ziekenzaal van dat gebouw heel wat meer gelegenheid aanbood om te vluchten, dan dit hospitaal het kon doen.

De vrouw had dus blijkbaar alles op één kaart gezet, en hoopte nu zonder dat Raffles er iets van wist, zoo spoedig zij kon uit de gevangenis te ontsnappen, alleen of met de hulp van medeplichtigen, die zij daar zeker hoopte aan te treffen.

„Breng mij dadelijk bij den directeur!" beval Raffles kortaf. „Ik moet weten wat er geschied is."

De portier haastte zich, den geneesheer-directeur te gaan halen, die Raffles ontving met een tamelijk bedrukt gezicht en hem met Zuidelijke levendigheid toevoegde nog voordat Raffles iets had kunnen zeggen:

„Het spijt mij zeer, mijn waarde heer, dat wij verplicht waren ons van uwe patiënte te ontdoen, maar het ging niet anders! Gisteren middag verklaarde zij plotseling dat zij niet Woodward heette, maar Bianca Kirilef, en dat zij de vrouw was, die een aanslag gepleegd had op een zekeren... zekeren Raffles."

De directeur wierp bij deze woorden zijnen bezoeker een schichtig blik toe en vervolgde toen haastig, terwijl Raffles met strak gelaat toeluisterde:

„Ik mocht volstrekt niet aarzelen. Het strenge voorschrift luidt, dat dergelijke misdadigers in de gevangenis moeten worden verpleegd. Ik heb onmiddellijk het hoofdbureau van politie getelefoneerd, en daar zij volkomen in staat was om te worden vervoerd, is zij naar de gevangenis overgebracht, en daar naar mij werd medegedeeld in de ziekenzaal opgesloten."

Raffles meende zich die ziekenzaal wel te kunnen voorstellen en glimlachte bitter. Het was hem maar al te duidelijk, dat hij zijn tegenstandster had onderschat!

Op doffen toon vroeg hij:

„Wanneer werd zij vervoerd?"

Gisteren middag omstreeks twee uur."

„Waarom is mij daar niet onmiddellijk mededeeling van gedaan?"

„Ik vreesde voor complicaties!" zeide de directeur met onzekere stem.

De beide mannen keken elkaar een oogenblik aan, en zij begrepen elkaar.

Raffles had hier in El Pazo een soort van vrijbrief om te gaan en te komen zooals hij wilde,

hetgeen hij zeker te danken had aan een stillen wenk van de politie te New-York, aan hare collega in de Mexikaansche grensstad, maar het zou gevaarlijk zijn van dat vrijgeleide een al te ruim gebruik te maken. Het heette dat hier niemand wist dat de heer Duncan en Raffles een en dezelfde persoon waren, maar men mocht den boog niet al te sterk spannen. Wanneer men Raffles in deze zaak gekend had, zouden zijn betrekkingen met de misdadigster zonneklaar gebleken zijn, misschien had men ook de Kaldrups onder eede gehoord, en dan had de politie weinig anders kunnen doen, dan ook hem in verzekerde bewaring te nemen.

Dit alles ging Raffles vliegensvlug door het hoofd en hij moest den directeur wel verontschuldigen, die hem blijkbaar had willen sparen.

Hij greep zijn pet weder, en nam haastig afscheid met de woorden:

„De vrouw heeft gebruik gemaakt van een wapen, dat ik kende, of althans had moeten kennen, en ikzelf draag de schuld voor wat er gebeurd is. Ik had haar elders opgesloten moeten houden. Gelukkig is er nog niets verloren, en ik zal wel zorgen, dat het schepsel zoo spoedig mogelijk in een behoorlijke cel wordt opgesloten, en vervolgens aan Amerika wordt uitgeleverd.”

Hij nam haastig afscheid, verliet ijlings het hospitaal, maakte zijn paard los en wierp zich in den zadel.

Hij verachtte zichzelf om zijn onnoozelheid, die hem thans de kans had ontnomen, Bianca door de kracht van zijn wil te dwingen, het kostbare geheim van den Moloch te verraden.

Hij had een sluwe vrouw als zij was geen seconde uit het oog mogen verliezen. En hoe voor de hand liggend, hoe gemakkelijk en logisch was niet het middel geweest, dat zij had toegepast.

Zij had eenvoudig van twee kwaden het beste gekozen, in de overtuiging, dat zij veel gemakkelijker uit de erbarmelijk slechte gevangenis dan uit het hechte hospitaal zou kunnen ontsnappen, waar zij iedere minuut van den dag in het oog wordt gehouden.

Hij gaf zijn paard de sporen, en het dier bracht hem binnen tien minuten naar het gevangenisgebouw, deels uit steen, deels uit hout opgetrokken.

Hij sprong uit het zadel, bond zijn rijdier haastig vast, en trok krachtig aan den koperen schelleknop, zoodat het daarbinnen hol rinkelde, en bijna aanstonds werd de zware poortdeur geopend door een cipier die hem wel leek te hebben verwacht. Hij kreeg den indruk dat de man met de sleutels hem met een gluren-

den, een weinig spottenden en toch ook vreesachtigen blik aanzag.

„De directeur — onmiddellijk!” beval Raffles kortaf.

De cipier moest wel weten wie hij was, want hij vroeg niet eens naar zijn naam, maar geleidde hem zwijgend naar een vrij goed gemeubeld vertrek, waar hij den gevangenisdirecteur voor zijn schrijftafel aantrof.

Ook deze scheen dadelijk te beseffen, wie daar zijn kamer binnentrad, want hij sprong onmiddellijk op en zeide in slecht Engelsch:

„Het spijt mij, mijnheer, het spijt mij meer dan ik u zeggen kan!”

„Zij is dus al gevlucht?” vroeg Raffles lakoniek.

„Hoe weet gij dat?” was de wel wat onnoozele wedervraag van den directeur.

„Ten eerste omdat gij uw spijt te kennen geeft en ten tweede omdat ik de gevangenen van Mexico maar al te goed ken! Men schijnt er in en uit te kunnen gaan als in een koffiehuis. Wanneer is het geschied?”

„Vanmorgen om zes uur werd haar verdwijning opgemerkt.”

„Hoe heeft zij het aangelegd?”

„Ik moet zeggen, geniaal!” antwoordde de directeur. „Het staat vast dat zij zich in verbinding heeft weten te stellen met een gedetineerde die juist op het punt stond uit mijn inrichting te worden ontslagen, die hij wegens een betrekkelijk gering misdrijf had moeten betrekken. Een van de zaalwachters is deswege reeds ontslagen, het schijnt dat de man niet bestand was tegen haar schoonheid die werkelijk verrassend was.”

Raffles keek den directeur eens aan, die daar over de zaak scheen te spreken alsof zij hem eigenlijk niet aanging, als een criticus, d.e. zijn oordeel velt over een goed geslaagde première.

De directeur scheen zich nog een oogenblik te vermeien bij de herinnering aan de bekoorlijkheid van zijn ontsnapte gevangene en vervolgde toen:

„Die man die dus ontslagen werd, heeft eenmaal buiten de gevangenis zijnde aanstonds aan haar bevrijding gewerkt. Hij moet manskleeren voor haar hebben weten te krijgen, en wist die op schrandere wijze in mijn inrichting te smokkelen. Dat alles moet nog gisterenavond geschied zijn. De vrouw hield zich zeer zwak, maar ik verzeker u dat zij sterk genoeg was, om op te staan, een pop te maken van wat beddegoed en haar eigen kleeren, de manskleeren aan te doen en daarin te ontsnappen. Dit werd haar vergemakkelijkt omdat hare helpers buiten mijn inrichting gereed stonden met ladders en touwen.

Er moet ook een paard voor haar zijn geweest, en zij was zeker al zeer ver van hier, toen vanmorgen het bedrog met de pop werd ontdekt."

"Ik moet vreezen, mijnheer, dat alles met uwe „inrichting" niet is, zooals het moest zijn!" hernam Raffles spottend. „Nu, wij zullen niet veel tijd met de bespreking van de zaak verliezen, wat gebeurd is, is gebeurd, en ik kan alleen maar mijn spijt te kennen geven dat ik mij een groote ezel heb betoond, nog grooter dan de ezels, die men in zekere inrichtingen vindt."

En zonder den directeur den tijd te gunnen nog een opmerking te maken, verliet Raffles de kamer van dezen gemoedelijken functionaris, en een oogenblik later de gevangenis, waaruit men blijkbaar zoo snel en zoo gemakkelijk kon ontsnappen.

Ieder spoor van de ontvluchte vrouw scheen wel voorgoed te zijn uitgewischt. De politie kon haar althans niet ontdekken.

Dienzelfden dag maakte Raffles zijn toebereidselen voor de terugreis naar New-York.

GENIET!

NORTH STATE

CIGARETTES

